

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2106202871
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2106202871.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v spore žalobcu: JUDr. Y. Y., nar. X.X.XXXX, adresa T. B. P., W. XXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Gabriel Laktiš, so sídlom Nitra, Mariánska 8, proti žalovanému: Y. V., nar. XX.X.XXXX, adresa T. B. P., W. XXX/XXA, zastúpeného advokátkou: JUDr. Andrea Hauptvogelová Hudcovičová, so sídlom Piešťany, A. Hlinku 58/81, o zaplatenie 4.031,80 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/346/2008 zo dňa 16.5.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I. v časti, ktorou bolo žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 682,97 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 1.11.2005 do zaplatenia a sumu 185,89 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 5.11.2005 do zaplatenia, **m e n í t a k**, že žalobu **z a m i e t a** a vo zvyšku napadnutého rozsahu výrok I. **p o t v r d z u j e**.

II. V napadnutom rozsahu zamietajúceho výroku II. rozsudok **p o t v r d z u j e**.

III. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacích) v rozsahu 12,70 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 3.134,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 2.069,61 eura od 01.11.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 483,17 eura od 05.11.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 581,52 eura od 01.12.2005 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 18,30 %.

2. Právne súd vec posúdil na základe hmotnoprávných ust. § 488, § 489, § 724, § 725, § 728, § 730, § 732, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. - ďalej len „OZ“), § 3 a § 10a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 1 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 2, § 52 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii, § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 12, § 13 ods. 4, 6, § 19 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení účinnom do 31.3.2002 (ďalej len „vyhl. 240/90“), § 1 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1, 2, § 83 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii v znení účinnom do 31.12.2005 (ďalej len „ZoA“), § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 12, § 13 ods. 1, 4, 7, § 19 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31.12.2004 (ďalej len „vyhl. 163/02“), § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, § 10 ods. 2, § 11 ods. 1, § 14 ods. 1, 2, 4, § 15, § 16 a § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31.12.2005 (ďalej len „vyhl. 655/04“).

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Súd mal za preukázané, že medzi žalobcom ako advokátom a žalovaným ako jeho klientom vznikol záväzkový právny vzťah titulom príkaznej zmluvy v zmysle §§ 724 a nasl. OZ, kde mal žalobca ako advokát postavenie príkazníka a žalovaný postavenie príkazcu. Z uvedeného právneho vzťahu vyplývali určité práva a povinnosti, pričom žalovaný ako príkazca bol povinný poskytnúť žalobcovi ako príkazníkovi odmenu, a to bez ohľadu na výsledok konaní (konštatované aj odvolacím súdom - bod 10. odôvodnenia uznesenia zo dňa 11.07.2007), v ktorých žalobca poskytol žalovanému právne zastúpenie, s výnimkou, že by nezdar bol spôsobený porušením povinnosti žalobcu (čo v konaní nebolo preukázané). V prípade porušenia predpisov určených advokátsku komorou žalobcom v rámci poskytovania právnych služieb (pomocí) žalovanému, tento sa mohol obrátiť práve na túto komoru, ktorá jediná by mohla riešiť otázku prípadnej disciplinárnej zodpovednosti žalobcu ako advokáta (čo aj žalovaný vykonal), a nie súd v tomto konaní. Čo sa týka poskytnutia odmeny a jej výšky, to sa riadi ustanoveniami vyhl. 240/90 s účinnosťou do 31.3.2002, vyhl. 163/02 s účinnosťou od 1.4.2002 do 31.12.2004 a vyhl. 655/04 s účinnosťou od 1.1.2005. Medzi stranami nebol sporný vznik (preukazujú to plnomocenstvá) a ani následné ukončenia tohto ich právneho (záväzkového) vzťahu, sporná bola výška odmeny vyúčtovanej žalobcom žalovanému predmetnými 3 faktúrami, resp. to, či došlo medzi nimi k dohode o zmluvnej odmene, alebo k žiadnej dohode nedošlo a bol daný dôvod na uplatnenie domnienky o tarifnej odmene tak, ako to tvrdil žalobca. Žalovaná strana tvrdila, že sa žalovaný so žalobcom dohodli na zmluvnej odmene, ústnou formou, pričom na podporu tohto tvrdenia poukazovali na fa. č. 60/01 ako i na spôsob vyberania záloh žalobcom (do akej výšky vyberal zálohy) a súčasne aj na rozhodnutie NS SR 3MCdo 8/2011 z 9.5.2012.

4. Primárne súd prvej inštancie považoval za potrebné posúdiť, či došlo k dohode o zmluvnej (podielovej alebo inej) odmene, a vtedy by neprichádzal do úvahy nárok advokáta (žalobcu) na tarifnú odmenu (ako následok naplnenia nevyvrátiteľnej domnienky), alebo či k takejto dohode nedošlo a žalobca má teda nárok na tarifnú odmenu stanovenú vyhláškami. Priznanie nároku na zaplatenie tarifnej odmeny pre advokáta prichádza do úvahy len vtedy, ak neexistuje písomná či ústna dohoda o zmluvnej odmene. Ide o nevyvrátiteľnú domnienku zakotvenú priamo v právnom predpise. Dôkazné bremeno v prípade vyvrátiteľnej právnej domnienky zaťažuje tú stranu, ktorá tvrdí opak toho, čo zakladá domnienka. Vyvrátiteľná domnienka teda nastane, ale jej dôsledky možno vyvrátiť dôkazom opaku toho, čo tvrdí domnienka. Nevyvrátiteľná domnienka však buď nastane, pretože nedošlo ku skutočnosti, ktorá zabraňuje jej vzniku, alebo nenastane, pretože tu existuje skutočnosť, ktorá vzniku domnienky bráni. Právna domnienka koncipovaná ako nevyvrátiteľná, ak nastala, nepripúšťa dôkaz opaku. V prípade nevyvrátiteľnej právnej domnienky teda možno len zistiť, či nastala skutočnosť, ktorá vylučuje existenciu tejto právnej domnienky, alebo takáto skutočnosť nenastala. Súd teda zisťoval, či medzi žalobcom a žalovaným došlo k dohode o zmluvnej odmene alebo nie. Vo všeobecnosti ak je v konaní nepochybne zistené, že k dohode o zmluvnej odmene nedošlo, bezvýhradne platí nevyvrátiteľná domnienka o uplatnení tarifnej odmeny. Pri hľadaní odpovede na vyššie uvedenú otázku sa dokazovanie sústreďuje na to, či existuje skutočnosť brániaca vzniku nevyvrátiteľnej domnienky, pričom dôkazné bremeno má ten subjekt, ktorý naplnením tejto domnienky vyvodzuje pre seba pozitívne účinky v podobe úspechu v spore. V danej veci bol týmto subjektom žalovaný, ktorý sa tvrdením o existencii (ústnej) dohody o zmluvnej odmene bránil žalobe, resp. vyúčtovaniu založenom na tarifnej odmene. Opačný výklad by bol v rozpore s ustálenými postupmi a zásadami v oblasti dôkazného bremena. Podľa názoru prvoinštančného súdu, žalovaný v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno o tom, že sa so žalobcom dohodli na zmluvnej odmene. Obrana žalovaného ostala len v rovine jeho tvrdenia, nepreukázaná žiadnym dôkazom. Žalovaný sa aj v rámci výsluchu nepresvedčivo a nejasne vyjadroval k otázke uzatvorenej dohody. Ani listiny predložené za týmto účelom žalovaným existenciu dohody nepreukazujú. Samotná žalovaná strana v písomnom vyjadrení z 26.10.2015 uviedla, že žalovaný poukázal na skutočnosti a dôkazy, ktoré nasvedčujú tomu, že k dohode mohlo dôjsť. Napokon i v písomnosti JUDr. U. zo dňa 17.11.2005 (č.l. 46) je uvedené, že podľa názoru žalovaného si so žalobcom dohodli podielovú odmenu. Všetky tieto tvrdenia sú v rovine úvah, sú nepresvedčivé a hlavne tieto tvrdenia neboli žiadnym dôkazom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané. Súd prvej inštancie vyvodil ten záver, že k dohode o zmluvnej odmene medzi stranami sporu nedošlo (nebolo to ničím preukázané), a

teda postup na vyúčtovanie odmeny tarifným spôsobom tak ako to aj žalobca v predmetných faktúrach učinil daný bol. Ak by aj bola preukázaná existencia podielovej odmeny, zákon o advokácii ani vyhláška 655/04 nemá úpravu pre prípad, ak je ukončené takéto zastupovanie, a teda i dohoda o podielovej odmene, preto by sa aplikovali ustanovenia o tarifnej odmene (k tomu aj ÚS I. ÚS 407/08 z 30.6.2010). Záver súdu, že k dohode o zmluvnej odmene medzi stranami sporu nedošlo, bol potvrdený aj právnym názorom vyjadreným odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018.

5. Nakoľko teda bol daný postup pri určovaní odmeny žalobcu ako advokáta tarifnou odmenou, súd prvej inštancie priznal / čiastočne priznal / nepriznal žalobcovi nasledovnú odmenu z predmetných faktúr za poskytnutú právnu pomoc.

6. Faktúra č. 73/2005 (k tomu pozri bod 38.) za úkony:

a) 19.9.2001 (prevzatie a príprava zastúpenia č.l. 471) - § 13 ods. 6 vyhl. 240/90, nakoľko ustanovenie tejto vyhlášky neobsahovalo také ustanovenie ako § 13 ods. 7 vyhl. č. 163/2002 Z.z., a teda pri predmete sporu určenia neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy), hodnotu právneho úkonu nemožno oceniť, ani sa pritom nejedná o vec (vyhláška „nehovorila“ o hodnote práva), teda 200,- Sk + 100 Sk (§ 19 ods. 3 vyhl. 240/90),

b) 6.10.2001 (písomné podanie vo veci samej na okresnú prokuratúru -č.l. 392) - § 13 ods. 6 vyhl. 240/90 v sume 200,-Sk + 100 Sk (§ 19 ods. 3),

c) 29.10.2001 (podanie žaloby na súd - č.l. 235) - § 13 ods. 6 vyhl. 240/90 v sume 200,-Sk + 100 Sk (§ 19 ods. 3),

d) 19.4.2002 (podanie odvolania proti rozhodnutiu KÚ - č.l. 396) - § 13 ods. 6 vyhl. 163/02, t.j. 1/10 výpočtového základu nakoľko hodnotu veci alebo práva v danom prípade nemožno vyjadriť v peniazoch (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 65. jeho odôvodnenia) + § 16 ods. 1 písm. c/, teda v sume 1.170,-Sk (nie 3.040,-Sk) + 100,-Sk (§ 19 ods. 3),

e) 15.10.2002 (písomné vyjadrenie k návrhu - č.l. 44 spisu 6C/46/2005, predtým 5C 168/00) - § 13 ods. 7 vyhl. 163/02 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 66. a 67. jeho odôvodnenia) + § 16 ods. 1 písm. c/, a teda vychádzajúc z hodnoty podielu 3/6 v sume 79.584,-Sk je to suma 3.038,-Sk (nie 3.040,-Sk) + 100,-Sk (§ 19 ods. 3),

f) 30.4.2003 (písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky - č.l. 399) §§ 13 ods. 6 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 68. jeho odôvodnenia), 16 ods. 1 písm. c/ vyhl. 163/02 (vyjadrenie k odvolaniu vo veci samej) v sume 1.281,-Sk (ako 1/10 výpočtového základu na rok 2003) + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

g) 8.8.2003 (písomné stanovisko vo veci samej - č.l. 402) - §§ 13 ods. 7 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 66 a 67. jeho odôvodnenia), 16/1c vyhl. 163/02 v sume 3.038,-Sk + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

h) 7.10.2003 (účasť na pojednávaní OS Piešťany - č.l. 404) - §§ 13 ods. 7 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 66 a 67. jeho odôvodnenia), 16/1d vyhl. 163/02 v sume 3.038,-Sk + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

i) 4.12.2003 (účasť na pojednávaní OS Piešťany - 238) - §§ 13 ods. 7(s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 66 a 67. jeho odôvodnenia), 16/1d vyhl. 163/02 v sume 3.038,-Sk + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

j) 22.6.2005 (rokovanie s protistranou v kancelárii žalobcu) - nepreukázané vykonanie tohto úkonu (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 50. jeho odôvodnenia), konanie týkajúce sa tohto UPS bolo už právoplatne skončené rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 21.11.2018,

k) 30.6.2005 (písomné stanovisko - č.l. 405) - §§ 11 ods. 1 (neoceniteľné, k tomu pozri písm. c/, d/ tohto bodu) + § 14/1c vyhl. 655/04 v sume 1.154,-Sk + 150 Sk (§ 16 ods. 3). Spolu dôvodnú odmenu vo vzťahu k fa. č. 73/2005 súd ustálil na sumu (písm. a/-k/): 17.519,-Sk (581,52 €).

7. Faktúra č. 66/2005 (k tomu pozri bod 39. a 46) za úkony:

a) 15.4.2003 (spísanie listiny o právnom úkone - o budúcej dedičskej dohode s Y. a L. V. - č.l. 381) - §§ 13 ods. 1 vyhl. 13/02 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 69. jeho odôvodnenia) vychádzajúc z hodnoty 20.000,-Sk + 16/1h vyhl. 163/02 v sume 1.250,-Sk + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

b) 26.05.2003 (spísanie listiny o právnom úkone - o budúcej dedičskej dohode s L. V. - č.l. 383) - §§ 13 ods. 1 (s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v

bode 69. jeho odôvodnenia) vychádzajúc z hodnoty 10.000,-Sk + 16/1h vyhl. 163/02 v sume 750,-Sk + 128 Sk (§ 19 ods. 3),

c) 25.01.2005 (prevzatie a príprava zastúpenia - č.l. 12 = správne mal byť vo faktúre uvedený dátum podľa plnomocenstva na č.l. 12, t.j. 11.1.2005) - §§ 10 ods. 1 (vychádzajúc z hodnoty predmetného nehnuteľného majetku ako predmetu konania o novoobjavenom majetku 108.322,-Sk pri zohľadnení investícií tretích osôb - vid'. bod 46. tohto odôvodnenia, táto suma ako základ pre učenie odmeny advokáta neprevyšovala hodnotu majetku určenú znaleckým posudkom Ing. Hornákovej č. 019/2005, ako aj s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 73. jeho odôvodnenia) + 14/1a vyhl. 655/04 v sume 3.950,-Sk + 150 Sk (§ 16 ods. 3),

d) 14.3.2005 (písomné podanie na súd vrátane zabezpečenia znal. posudku - č.l. 1 spisu 20D 784/05) - §§ 10 ods. 1 (vychádzajúc z hodnoty 108.322,-Sk - vid'. bod 46. tohto odôvodnenia, táto suma ako základ pre učenie odmeny advokáta neprevyšovala hodnotu majetku určenú znaleckým posudkom Ing. Hornákovej č. 019/2005, ako aj s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 73. jeho odôvodnenia) + 14/1c vyhl. 655/04 v sume 3.950,-Sk + 150 Sk (§ 16 ods. 3),

e) 6.10.2005 (konanie pred súdom - pojednávanie u súdneho komisára - č.l. 14 spisu 20D/784/05) - §§ 10 ods. 1 (vychádzajúc z hodnoty 108.322,-Sk - vid'. bod 46. tohto odôvodnenia, táto suma ako základ pre učenie odmeny advokáta neprevyšovala hodnotu majetku určenú znaleckým posudkom Ing. Hornákovej č. 019/2005, ako aj s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 73. jeho odôvodnenia) + 14/1d vyhl. 655/04 v sume 3.950,-Sk + 150 Sk (§ 16 ods. 3),

f) súdny poplatok vo výške 1.083,-Sk - nepriznaný, jeho platba žalobcom bola sporná a ním nepreukázaná, konanie týkajúce sa tejto sumy bolo už právoplatne skončené rozhodnutím súdu prvej inštancie zo dňa 13.04.2017 (nebolo napadnuté odvolaním).

Súd neakceptoval výhrady žalovaného o možnosti spísať listina a/ + b/ jedným dokumentom, žalovaný mohol trvať na to a nepodpisovať (konkludentne súhlasiť) 2 samostatné listiny. Súd nepovažoval tieto listiny ani ako neúčelné, tieto boli žalobcom vyhotovené (so súhlasom žalovaného). Čo sa týka námietky žalovanej strany týkajúcej sa možnej aplikácie ust. § 11 ods. 1 písm. c) Vyhl. č. 655/2004 Z.z. (predmet konania sa týkal nehnuteľnosti určenej na bývanie), ako i z dôvodu požiadavky odvolacieho súdu obsiahnutej v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 74 jeho odôvodnenia, súd uvádza, že predmetné ustanovenie § 11 ods. 1 písm. c) Vyhl. č. 655/2004 Z.z. (používajúc pojem „predmet konania sa týkal nehnuteľnosti určenej na bývanie“) nadobudlo účinnosť až dňom 1.6.2009, pričom vyúčtovaná odmena sa týkala úkonov pred týmto dňom (do konca roku 2005), z tohto dôvodu sa neaplikáciou ustanovenie § 11 ods. 1 písm. c) Vyhl. č. 655/2004 Z.z. súd v rozsudku zo dňa 13.04.2017 nezaoberal.

Spolu dôvodnú odmenu vo vzťahu k fa. č. 66/2005 súd ustálil na (písm. a/-f): 14.556,-Sk (483,17 €).

8. Faktúra č. 65/2005 (k tomu pozri bod 40. a k preukázaniu vykonania jednotlivých úkonov pod bodom 44. spisu). Súd pri určení hodnoty s poukazom na právny názor vyjadrený odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 78. jeho odôvodnenia, potom vychádzal z tarifnej hodnoty veci 705.436,-,Sk, bez ohľadu na to, že plnomocenstvo bolo žalovaným udelené na vymáhanie sumy 850.000,-Sk. Hodnota úkonu pri sume 705.436,-Sk potom predstavuje suma 12.150,-Sk tak, a nie suma 13.150,-Sk ako ju aj žalobca vo fa. č. 65/2005 účtoval žalovanému pri niektorých úkonoch. Ak žalobca pri niektorých účtoval nižšiu sumu, takýto postup nie je v rozpore s vyhl. 163/02 ani vyhl. 655/04. Súd z úkonov uvedených v bode 40. odôvodnenia nepriznal odmenu za úkony pod písm. e), j), p), q), r), nakoľko nemal preukázané ich vykonanie, úkony pod p) - r) neboli preukázané jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ani svedeckou výpoveďou JUDr. T.. Žalobca mohol zvoliť inú formu evidencie vykonania takýchto úkonov. Zamietnutie úkonov pod písm. j), p), q) a r) bolo potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 21.11.2018, bližšie k tomu body 51. a 52. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 21.11.2018, pričom odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne vo vzťahu k týmto položkám uzavrel, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno /položky j), w) a z) - bodu 40. odôvodnenia /. Pokiaľ ide o položky pod písm. p), q), r) - bodu 40. odôvodnenia, podľa odvolacieho súdu (bod 52. odôvodnenia rozsudku zo dňa 21.11.2018) súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že vykonanými dôkazmi nebola nesporne preukázaná realizácia predmetných úkonov právnej služby a preto správne žalobu žalobcu aj v tomto rozsahu zamietol. Súd preto z faktúrou č. 65/2005 účtovanej sumy 113.199,-Sk odrátať sumy z úkonov podľa písm. e), j), p), q), r) a súčasne nepriznal hotové (sporné) výdavky pod písm. w) a z). Suma posúdená súdom ako dôvodná pri fa. č. 65/2005, pri zohľadnení hodnoty UPS pri základe 705.436,-Sk vo výške 12.150,-Sk potom predstavuje sumu (po odrátaní vyššie uvedených odmien, t.j. úkonov podľa písm. e), j), p), q), r) a hotových výdavkov pod písm. w) a z) bodu 40. odôvodnenia:

92.349,-Sk, od ktorej bolo potrebné odrátať sumu zálohy vo výške 30.000,-Sk, a teda konečná suma posúdená súdom ako dôvodná pri fa. č. 65/2005 predstavuje sumu 62.349,-Sk (2.069,61 €). Suma 92.349,-Sk bola priznaná za tieto UPS:

- a) 14.1.2003 (prevzatie a príprava zastúpenia - § 16 ods. 1 písm. a/ vyhl. + § 13 ods. 1 + RP) - 12.150 + 128 Sk;
- b) 18.2.2003 (písomné podanie návrhu - § 16 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 13 ods. 1 + RP) -12.150 + 128 Sk;
- c) 6.5.2005 (účast' na pojednávaní na OS Trnava - § 14 ods. 1 písm. d/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 12.150 + 150 Sk;
- d) 8.6.2005 (písomné podania na iný orgán - kataster Piešťany - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 12.150 + 150 Sk;
- e) 8.6.2005 (návrh na predbežné opatrenie - § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- f) 9.6.2005 (písomné podania na iný orgán - trestné oznámenie na OP Piešťany- § 11 ods. 1 / vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 1.154 + 150 Sk;
- g) 10.6.2005 (písomné podania protistrane - 1 krát manželom R. a 1 krát návrh na zápis poznámky do katastra - zníženie o 50 % - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- h) 14.6.2005 (písomné podania na iný orgán - návrh na zápis obm. poznámky do katastra - zníženie o 50 % - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- i) 24.6.2005 (písomné podanie na iný orgán - žiadosť o súčinnosť katastra + zaslanie PO záložnému veriteľovi - zníženie o 50 % - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- j) 1.7.2005 (písomné podanie na iný orgán - rozšírenie trestného oznámenia + návrh na zaistenie účtu - § 11 ods. 1 vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 1.154 + 300 Sk;
- k) 2.7.2005 (písomné podanie vo veci samej - návrh na doplnenie dôkazov + doplnenie listín do spisu - zníženie o 50 % - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- l) 22.7.2005 (písomné podanie na súd - vyjadrenie k odvolaniu protistrany - zníženie o 50 % - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 6.075 + 150 Sk;
- m) 18.8.2005 (písomné podanie na iný orgán - sťažnosť proti uzneseniu ORP-968/ÚJKP-OVK-PN-2005 - § 11 ods. 1 vyhl. + § 10 ods. 1 + RP) - 1.154 + 150 Sk;
- n) 6.5.2005 - náhrada za stratu času - pojednávanie - 500,-Sk;
- o) 6.5.2005 - parkovné Trnava - 20,-Sk;
- p) 6.5.2005 - cestovné na poj. 90 km x 6 ,20 - 558,-Sk;
- q) 8.6.2005 - súdny poplatok - návrh PO - 500,-Sk;
- r) 14.6.2005 - notársky poplatok za osvedčenie - 183,-Sk;
- s) 23.6.2005 - parkovné Trnava - 20 Sk;

9. Prvoinštancný súd poukázal na to, že k námietke žalovaného v odvolaní, že súd pri faktúre č. 65/2005 neprihliadol na účelnosť a hospodárnosť úkonov žalobcu, odvolací súd uviedol, že pri žiadnom z priznaných úkonov v čase ich vykonania nebola zjavná a očividná neúčelnosť či nehospodárnosť. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s prvoinštancným tie úkony právnej služby z faktúry č. 65/2005, za ktoré súd prvej inštancie priznal odmenu, neboli vykonané ani neúčelne ani nehospodárne a u všetkých sa jedná o úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., preto súd prvej inštancie správne za ne priznal odmenu.

10. Konečná suma zo všetkých troch faktúr je tak podľa okresného súdu vo výške 94.424,-Sk (62.349 + 14.556 +17.519), čo po prepočte predstavuje 3.134,30 €. K zaplateniu tejto sumy súd zaviazal žalovaného tak ako je uvedené vo výroku I. Z dôvodov vyššie uvedených potom súd vo zvyšnej časti, t.j. čo do zaplatenia sumy 897,50 € (4.031,80 € - 3.134,30 €) a k nemu požadovanému príslušenstvu (úroku z omeškania) ako nedôvodnú zamietol (výrok II.).

11. Pretože je žalovaný preukázateľne v omeškaní so splnením peňažného dlhu, má žalobca právo požadovať od neho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania. Žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 6 % ročne v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinným do 31.12.2008, pričom úrok z omeškania žiadal vždy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej- ktorej faktúry, kedy sa žalovaný dostal do omeškania (§ 517 ods.1 Občianskeho zákonníka). Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie uplatnený úrok z omeškania (jeho výšku) za dôvodný a priznal ho žalobcovi, avšak len zo súdom priznanej výšky peňažného plnenia a vo zvyšnej časti (požadovaného úroku z omeškania) žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd k argumentácii žalovaného o tom, že sa do omeškania ešte nedostal z dôvodu, že žalobca riadne nevyúčtoval odmenu uvádza, že uvedená

argumentácia neobstojí vo vzťahu k zákonným ust. § 517 OZ. Pokiaľ žalovaný nesúhlasil s vyúčtovanou sumou v celom rozsahu, a teda z toho dôvodu neuhradil ani časť z tejto sumy, šiel tak (dobrovoľne) do rizika vzniku omeškania v prípade posúdenia tejto sumy ako dôvodnej. Ak žalovaný aspoň čiastočne súhlasil s vyúčtovanou sumou, mohol v časti zodpovedajúcemu jeho súhlasu žalobcovi plniť a vyhnúť sa tak omeškaniu. Omeškanie žalovaného potvrdil aj odvolací súd pri vyslovení jeho názoru v bode 84. odôvodnenia rozsudku zo dňa 21.11.2018.

12. Čo sa týka obrany žalovaného týkajúcej sa zaplatenia záloh vo vyššej sume, než v tomto konaní započítanej sume 30.000,-Sk (záloha zo dňa 21.10.2004 vo výške 20.000,-Sk a zo dňa 13.06.2005 vo výške 10.000,-Sk) súd uvádza, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovaného, nakoľko žiadal zohľadniť skutočnosť v jeho prospech tvrdenú (zaplatenú zálohu vo výške 20.000,-Sk v hotovosti zo dňa 11.12.2002). Súd pri zohľadnení zaplatených zálohách vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, pričom listinné dôkazy (príjmové pokladničné doklady na č.l. 44 a 45 spisu) preukazujú zaplatenie záloh práve vo výške 30.000,-Sk. Čo sa týka argumentácie žalovanej strany, že na PPD zo dňa 13.06.2005 v sume 10.000,-Sk je táto označená ako „2. záloha“, a že teda žalovaný uhradil aj prvú zálohu, súd uviedol, že zo skutkového stavu uhradenie inej zálohy, t.j. aj prípadnej „1. zálohy“ vo vzťahu k predmetu toho konania nevyplýva. Aj keď argumentácia v tomto smere má svoju logiku, ktorú však žalobca (v podaní - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16.3.2007 - na č.l. 123) vyvracal tým, že sa jednalo o písársku chybu (na čo mal byť žalovaný upozornený), nemožno napriek tomu prijať zodpovedný záver o možnom zohľadnení aj inej platby ako zálohy, nakoľko aj keby sa jej existencia pripustila, jej výška zo žiadneho dôkazu nevyplýva. Platba vo výške 10.398,-Sk (č.l. 43) bola platbou za fa. č.60/201 (č.l. 229), ktorá nie je predmetom tohto konania. Zaplatenie záloh vo výške 5.000,-Sk dňa 5.2.2001 a 19.4.2001 (č.l. 42) bolo zohľadnené vo vyúčtovacej faktúre č. 60/01, ktorá ako už bolo uvedené, nie je predmetom tohto konania.

13. Vo vzťahu k požiadavke žalovanej strany na aplikáciu ust. § 3 OZ súd prvej inštancie opätovne konštatoval, že z dokazovania nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, no predovšetkým na výkon práva zo strany žalobcu požadované ustanovenia o dobrých mravoch aplikovať, nakoľko nebolo preukázané, že by postup žalobcu v danej veci bol v rozpore s dobrými mravmi. Súd uvedenú argumentáciu žalovanej strany vyhodnotil ako účelovú v snahe vyhnúť sa povinnosti zaplatiť žalobcovi ním požadované peňažné plnenie. S prihliadnutím na skutočnosť, akým podrobným spôsobom a v akom časovom horizonte po ukončení zastupovania žalobca vyúčtoval odmenu za poskytnuté služby žalovanému, možno konštatovať, že žalobca si viedol riadnu, včasnú a podrobnú evidenciu všetkých úkonov. Záver súdu o neaplikácii ust. § 3 Občianskeho zákonníka bol potvrdený aj názorom odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 85 jeho odôvodnenia. Čo sa týka zákonnej povinnosti advokáta informovať klienta o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu (§ 18 ods. 4 ZOA), táto vznikla až od 1.9.2009 zákonom č. 304/2009 Z.z., t.j. v čase, kedy už žalobca právne služby žalovanému neposkytoval.

14. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a ods. 2, § 262 ods. 1 a ods. 2, § 396 ods. 3 CSP rozhodol aj bez návrhu tak, že žalobcovi priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, pričom pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. Prípadná aplikácia ust. § 257 CSP nebola pre nesplnenie podmienok dôvodná, čo potvrdil názorom aj odvolací súd v rozsudku zo dňa 21.11.2018 v bode 85. jeho odôvodnenia. Z dôvodu argumentácie predloženej zo žalovanej strany týkajúcej sa náhrady trov konania, resp. posudzovania úspechu (podanie zo dňa 4.3.2019 - vyčíslenie istiny) súd uvádzal, že v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP je pri otázke rozhodovania o náhrade trov konania (ktoré si v priebehu konania znáša každá sporová strana samostatne) určujúcim „pomer úspechu vo veci“, ktorá prejavuje zodpovednosť za výsledok sporu. Tento „úspech vo veci“ sa zisťuje porovnaním žalovaného nároku uplatneného žalobou a výsledným rozhodnutím súdu vo veci samej. Takýmto spôsobom súd postupoval aj v tomto prípade, keď porovnal žalobcom uplatnenú sumu vo výške 5.298,75 € a súdom priznanú sumu 3.134,30 €, z čoho vyvodil záver, že pomerne úspešnou stranou v spore je žalobca, nakoľko prevažnej časti jeho žaloby bolo vyhovené. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd uvádza, že tieto nekapitalizoval a nepoužil uvedenú hodnotu pre účely zistenia úspechu v spore, nakoľko pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže žalobca príslušenstvo (úrok z omeškania) vo svojej žalobe nevyčísľil (a odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn., 6Obo243/2007 zo dňa 27.11.2008). Použitie rozhodnutia NS SR sp. zn. 1M Cdo/1/2004 zo dňa 27.4.2004 podľa súdu neprichádzalo do úvahy, nakoľko riešilo situáciu pri aplikácii

ust. § 142 ods. 3 OSP, t.j. neúspech v pomerne nepatrnej časti, ktorý pojem ale Civilný sporový poriadok nepozná. Žalobca je potom tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, pričom k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 5.298,75 € s príslušenstvom, no súdom mu bola priznaná suma 3.134,30 € s príslušenstvom, čomu zodpovedá úspech žalobcu 59,15 % a úspech žalovaného (neúspech žalobcu) 40,85 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 18,30 % (59,15 % - 40,85 %), keď od úspechu žalobcu bolo potrebné odrátať úspech žalovaného. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Čo sa týka požadovaného priznania úspechu žalovanému v odvolacích konaniach (zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie), súd sa s takýmto právnym názorom nestotožnil, vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania podľa konečného výsledku v spore spôsobom popísaným vyššie. Rozhodnutia odvolacieho súdu neboli rozhodnutiami vo veci samej, jednalo sa o tzv. „zrušujúce“ rozhodnutia.

15. Proti tomuto rozsudku, proti zamietajúcemu výroku II. v časti o zamietnutie sumy 772,18 Eur s príslušenstvom, včítane výroku o III. náhrade trov konania, podal prostredníctvom svojho advokáta odvolanie žalobca, ktorým sa, pri uplatnení odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. f) a h) CSP, domáhal aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zamenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ďalšiu istinu vo výške 772,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne od 1.11.2005 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň navrhol, aby odvolací súd zmenil celý enunciat napadnutého rozsudku nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.906,48 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 2.841,79 Eur od 1.11.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne z sumy 483,17 Eur od 5.11.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 581,52 Eur od 1.12.2005 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietla.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 47,44 %.

16. V úvode odvolania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie po vykonaní ďalšieho dokazovania v nadväznosti na skutočnosť, že bol v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, od ktorého sa nemohol odkloniť, sa riadne a úplne vysporiadal aj s dodatočne vznesenou námietkou právnej zástupkyne žalovaného ohľadne tvrdenia existencie dohody o zmluvnej odmene, ktorá námietka bola prvýkrát vznesená až v písomnom podaní zo dňa 12.2.2014, hoci právne zastúpenie prevzala už 26.1.2007, teda až po uplynutí cca siedmich rokoch a to v komplexnom odôvodnení rozsudku v bodoch 93. a 94. Súd sa tiež riadne a vyčerpávajúco vysporiadal v bode 122. napadnutého rozsudku s obranou žalovaného týkajúcou sa otázky náhrady trov konania, ohľadne ním uvádzanej kapitalizácie úrokov z omeškania, ktorá by mala mať podľa žalovaného vplyv na posúdenie pomeru úspechu a neúspechu sporových strán. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že jediným kritériom na posúdenie neúspechu tej-ktorej sporovej strany je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatňovanej istine bez príslušenstva. V týchto častiach považuje rozsudok v celom rozsahu za správny a úplný.

17. V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že nepodáva odvolanie proti napadnutým rozsudkom nepriznanej sume 120,33 Eur (bod 109. faktúra 73/2005). Je ale presvedčený, že v napadnutom rozsudku v bode 111. odôvodnenia v rozpore s vykonaným dokazovaním, ustálenou súdnou praxou, súd prvej inštancie na rozdiel od svojho predchádzajúceho rozsudku, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nesprávne neuznal úhradu tarifnej odmeny žalobcovi vyúčtovanú faktúrou č. 65/2005, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci práva v sume 705.436,- Sk. Rozdiel medzi nárokom žalobcu na tarifnú odmenu a v tejto časti priznaným nárokom (podľa vyčíslenia v odvolaní) predstavuje sumu 772,18 Eur, ktorej sa domáha. V tejto súvislosti argumentoval tým, že z obsahu žaloby a ako aj následných úkonov vyplýva, že žalobcom bola vymáhaná suma v celkovej výške 850.000,- Sk, t. j. 28.214,83 Eur a nie suma, ktorá bola formálne z dôvodu ručenia dediča až do výške nadobudnutého dedičstva za dlhy poručiteľa uvedená v žalobe, t. j. suma 705.436,- Sk, t. j. 23.416,19 Eur. Tento názor si osvojil aj súd prvej inštancie v predchádzajúcom rozsudku. Zmenený právny názor súdu prvej inštancie, ktorý vychádza z právneho názoru odvolacieho súdu nekorešponduje so zisteným skutkovým stavom s obsahom listinných dôkazov, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobca ako právny zástupca žalovaného v konaní proti Petrovi Šimkovičovi od samého začiatku zastupovania vymáhal pre žalovaného ako žalobcu sumu v istine 850.000,- Sk až do predčasného skončenia tohto zastupovania, nakoľko žalovaný si zvolil

iného právneho zástupcu. V čase prevzatia zastúpenia žalovaného vo veci (14.1.2003) bola účinná vyhláška č. 163/2002 Z.z., podľa ktorej § 12 výška tarifnej odmeny sa určí dohodou podľa hodnoty alebo druhu veci alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal. Z tohto ustanovenia vyhlášky v spojení s dohodou o splnomocnení a z výšky vymáhanej pohľadávky podľa odvolateľa vyplýva, že tarifnou hodnotou bola istina pohľadávky 850.000,- Sk. Ak by sa pripustila analógia neskoršie účinnej vyhlášky č. 655/2004 Z.z., jej ustanovenia § 10 ods. 2, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku, právny záver by bol totožný ako pri aplikácii predchádzajúcej vyhlášky. Na základe uvedeného právny záver súdu prvej inštancie v bode 111. v kontexte s bodom 78. rozsudku odvolacieho súdu žalobca považuje za neakceptovateľný a v rozpore s citovanými ustanoveniami vyhlášok, ako aj skutkovým stavom. Záver odvolacieho súdu v bode 78. s náznakmi svojvôle označuje za rozporuplný a protichodný s právnym názorom tohto súdu, ktorý je obsahom bodu 73. jeho rozsudku. Podľa žalobcu súd sa tak aj odklonil od ustálenej súdnej praxe v obdobných veciach, pričom poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/15/2013, 5MCdo/10/2013, 4MCdo/15/2013 a 3Cdo/58/2012. Rovnako za nesprávnu označil aplikáciu § 11 ods. 1 vyhl. 655/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu poskytnutia úkonov právnych služieb, pri úkonoch pod písmenami f), j) a m) bodu 111. napadnutého rozsudku. Výška škody bola jednoznačná, korešpondovala s pohľadávkou žalovaného proti dedičovi právneho predchodcu ohľadom sumy 850.000,- Sk z titulu pôžičky, ktorá bola tarifnou hodnotou veci, resp. práva. Na takéto úkony, keďže nejde o obhajobu klienta, sa aplikujú ustanovenia ohľadom tarifnej odmeny podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 poslednej citovanej vyhlášky, ako keby išlo o civilné súdne konanie. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 119/2012, II. ÚS 560/2011, I. ÚS 5656/2015.

18. K doručenému odvolaniu žalobcu predložil žalovaný prostredníctvom svojej advokátky písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zamietajúcej časti napadnutej žalobcom v rozsahu sumy 772,18 Eur s príslušenstvom ako vecne správny potvrdil.

19. Zdôraznil, že žalovaný uvádza, že je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žalobca uskutočňoval jednotlivé úkony právnych služieb vo veciach dlžníka P. v mene žalovaného na základe jednej jedinej plnej moci zo dňa 14.1.2003, ktorá ho oprávňovala v právnej veci vymáhania pohľadávky vo výške 850.000,- Sk s príslušenstvom zastupovania v konaní pred súdom, a zároveň aj na ďalšie právne veci súvisiace s predmetom citovaného sporu, najmä na zastupovanie v správnom dedičskom a trestnom konaní. Vychádzajúc z obsahu plnej moci zo dňa 14.1.2003 a fakturovaných úkonov (fa 65/2005) sa nejednalo len o jednu právnu vec, ale o zastupovanie v konaní v správnom, trestnom a pod. Je preto potrebné v každej jednotlivej právnej veci skúmať, či tarifnú hodnotu veci je možné vôbec vyjadriť v peniazoch. Podľa názoru žalovaného nie je správne úkony žalobcu, ktorými poskytoval žalovanému právne služby, považovať za úkony právnych služieb v jednej právnej veci a vychádzať z hodnoty vymáhanej pohľadávky. Na správne zodpovedanie tejto otázky je potrebné zistiť pri každom jednotlivom fakturovanom úkone právnej služby vo faktúre č. 65/2005, v akej právnej veci bol tento úkon žalobcom poskytnutý, posúdiť predmet úkonu, a následne zistiť z predmetu právnej veci, či je možné vôbec vyjadriť tarifnú hodnotu veci v peniazoch. Pri úkonoch súvisiacich s právnou vecou o zaplatenie 705.436,- Sk vedenej na OS v Piešťanoch pod č.k. PN 4C 37/03 bola žalovaná suma 705.436,- Sk, ktorá tvorila predmet sporu, teda predmet právnej služby tých úkonov, ktoré boli uskutočňované v rámci súdneho konania. Tarifná hodnota právnej veci realizovanej v rámci súdneho konania je určovaná žalobou, nie plnomocenstvom, ako skonštatoval KS v Trnave. Žalobca zastupoval žalovaného v tomto súdnom konaní o zaplatenie 705.436,- Sk s príslušenstvom, pripravil žalobu a naformuloval žalobný petit ako advokát, ktorý tak pri začatí poskytovania týchto právnych služieb ustálil tarifnú hodnotu tejto právnej veci, v ktorej žalovaného zastupoval. Tarifnú odmenu pri úkonoch v súdnom konaní preto treba počítať z tarifnej hodnoty 705.436,- Sk, ktorá tvorila predmet žaloby a nie zo sumy 850.000,- Sk ako tvrdí žalobca. Súd prvej inštancie tak správne zistil tarifnú hodnotu právnej služby v právnej veci o zaplatenie pohľadávky žalovaného pri zastupovaní žalobcom v súdnom konaní. Zrejeme z nepozornosti použil v prípade prvých dvoch úkonov zlý právny predpis, z ktorého vypočítal tarifnú odmenu. Žalovaný nepovažuje za správny názor žalobcu, že pri všetkých úkonoch uvedených vo faktúre 65/2005 týkajúcich sa dlžníka p. Šimkoviča je tarifnou hodnotou výška pohľadávky žalovaného 850.000,- Sk, ktorá je obsiahnutá v plnej moci. Nie je správne pri úkonoch právnych služieb v iných právnych veciach, ako bolo zastupovanie v súdnom konaní, vychádzať z tarifnej hodnoty 705.436,- Sk a už vôbec nie z hodnoty 850.000,- Sk tak ako to tvrdí žalobca v odvolaní. V niektorých prípadoch išlo o úkony v právnych veciach,

ktorých hodnotu nebolo možné oceniť, v tejto súvislosti odkázal na svoje odvolanie k časti faktúry 65/2005.

20. K rozhodnutiam, na ktoré v tejto súvislosti žalobca v odvolaní odkázal žalovaný uviedol, že v prípade rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/15/2013 uvádza, že je potrebné prihliadať na moment začatia poskytovania právnej služby. Žalobca začal reálne poskytovať právne služby žalovanému dňom 17.2.2003, kedy získal predstavu o predmete právnej služby, kedy spracoval žalobu o zaplatenie 705.436,- Sk a doručil na súd a následne žalovaného v tejto veci pri vymáhaní tejto pohľadávky zastupoval. Pri začatí poskytovania právnej služby žalobcom bola ním ustálená a určená hodnota sporu na sumu 705.436,- Sk. Podľa judikatúry NS SR rozhodujúci je okamih začatia poskytovania právnej služby a to nielen pokiaľ ide o určenej samotnej jej hodnoty, ale aj taktiež pokiaľ ide o určenie okamihu, kedy je advokát povinný mať predstavu o predmete právnej služby. Žalovaný v priebehu konania opakovane upozorňoval na to, že ho žalobca nikdy neinformoval o tarifnej hodnote jednotlivých úkonov právnych služieb a žalobca za celé konanie nepredložil dôkaz, že by si túto povinnosť splnil. Prvé dve rozhodnutia NS SR, na ktoré žalobca poukázal, vlastne potvrdzujú skutočnosti tvrdené žalovaným ohľadom určenia tarifnej hodnoty právnej veci. Žalobca v dobe začatia poskytovania právnej služby ustálil túto tarifnú hodnotu na 705.436,- Sk. Podľa žalovaného rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2013 nie je aplikované na daný prípad, týka sa úplne iných skutočností. Rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/58/2012 sa tiež týka úplne inej veci a to určenie vlastníckeho práva a správneho výpočtu odmeny. Rozhodnutia ÚS SR ani v jednom prípade nie sú nálezy o porušení základných ľudských práv a slobôd, ktorými by bol súd v zmysle § 193 CSP viazaný. Ide o uznesenia o odmietnutí sťažnosti pre nedostatok právomoci ÚS. Rozhodnutie II. ÚS 560/2011 sa týka trov konania poškodeného v trestnom konaní, na daný prípad neaplikovateľné. Úkony - podanie trestného oznámenia, sťažnosť voči odmietnutiu trestného oznámenia podávané žalobcom sú úkony, pri ktorých nie je možné hodnotu veci preukázateľne zistiť a vyjadriť v peniazoch, ako to napokon skonštatoval aj odvolací súd. Nešlo o úkony poškodeného v trestnom konaní, ktoré by skončilo rozhodnutím súdu o priznaní náhrady škody žalovanému. Bolo preto potrebné vychádzať z toho, že úkony právnych služieb podľa ich predmetu sú úkony, ktorých hodnotu nie je možné vyjadriť v peniazoch. Rozhodnutie ÚS 4656/2015 neexistuje, zrejme išlo o chybu v písaní.

21. Žalobca vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu uviedol, že argumentáciu žalovaného v jeho vyjadrení považuje za neprijateľnú a špekulatívnu.

22. K samotnému stanoveniu tarifnej hodnoty žalobca ako proti argumentáciu uvádza pod bodom A., že súd prvej inštancie je viazaný nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu, nesprávne stanovil výšku tarifnej odmeny vo veci v sume 705.436,- Sk a tým aj nesprávne pri jednotlivých úkonoch právnych služieb tarifnú odmenu. Zdôraznil, že v celom rozsahu zotrváva na obsahu svojho odvolania týkajúceho sa tejto faktúry, ako aj svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného. Žalobca sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu ohľadom výšky tarifnej hodnoty veci a považuje ho za nesprávny a protizákonný. Z obsahu žaloby vo veci žalovaného ako žalobcu proti žalovanému L. P., ako aj z následných úkonov vyplýva, že žalobca vymáhal v prospech žalovaného v uvedenom konaní sumu celej výšky istiny pohľadávky 850.000,- Sk a nie sumu, ktorá bola z dôvodu ručenia dediča až do výšky nadobudnutého dedičstva za dlhy poručiteľa len formálne uvedená v žalobe, teda 705.436,- Sk. Ustálenie výšky vymáhanej sumy 850.000,- Sk nevyplýva teda len z obsahu splnomocnenia, ale priamo z listinných dôkazov, spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. PN-4C/37/03. Uvedený názor si osvojil aj súd prvej inštancie v predchádzajúcom zrušenom rozsudku. V kontexte posledne uvedeného označil za právne bezvýznamnú argumentáciu žalovaného ohľadom skúmania okamihu „získania predstavy advokátom o predmete tejto právnej služby“. S poukazom na znenie ust. § 12 vyhl. 163/2002 Z.z. v spojení s dohodou o splnomocnení medzi žalobcom aj žalovaným, ako aj nespochybniteľnej výšky vymáhanej pohľadávky vyplýva, že tarifnou hodnotou bola istina pohľadávky 850.000,- Sk. Ak by sa pripustila aplikácia neskoršej vyhl. 655/2004 z jej § 10 ods. 2 vyplýva, že právny záver by bol totožný ako pri aplikácii predchádzajúcej vyhlášky. Podľa žalobcu je jednoznačné, že žalobca ako advokát, ustálil tarifnú hodnotu v tejto veci na sumu 850.000,- Sk a právny názor odvolacieho súdu v tomto smere je neakceptovateľný v rozpore s citovanými ustanoveniami vyhlášok ako aj so zisteným skutkovým stavom v dotknutej právnej veci. Akákoľvek argumentácia žalovaného ohľadom stanovenia výšky tarifnej odmeny za úkony právnych služieb vyúčtovaných faktúrou č. 65/2005 je neakceptovateľná, právne a skutkovo neprijateľná.

23. Pod bodom B. vyjadrenia žalobca uviedol, že žalovaný bol žalobcom pri prevzatí zastúpenia oboznámený o výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v tejto veci. Žalobca tak postupoval aj

napriek tomu, že ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. ešte nebolo účinné, keďže nadobudlo účinnosť až 1.9.2009. So zreteľom na tieto skutočnosti je argumentácia žalovaného neakceptovateľná a účelová.

24. Pod bodom C. stanoviska žalobca uviedol, že názor žalovaného, že ním označený predmet právnych služieb bol neoceniteľný v peniazoch považuje za neakceptovateľný v spojení s nesprávnym názorom vysloveným odvolacím súdom o tarifnej odmene vo výške 1/13-iny výpočtového základu, z ktorého vychádzal v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie a je v rozpore so všeobecnou právnou tézou, ktorá je obsahom nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012. Aplikácia § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. pri úkonoch pod písmenom f), j) a m) bodu 111. napadnutého rozsudku je tak nesprávna. Na tieto úkony, keďže nejde o obhajobu klienta, sa aplikujú ustanovenia ohľadom tarifnej odmeny podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky, ako keby išlo o civilné súdne konanie. V tejto súvislosti nie je právne významné, či trestné konanie bolo začaté. Správnosť tohto názoru podľa žalobcu potvrdzuje aj ustálená súdna prax I. ÚS 119/2012, II. ÚS 560/2011, I. ÚS 4656/2015.

25. V tejto súvislosti žalobca označil názor žalovaného s odkazom na § 193 CSP o tom, že súd nie je viazaný rozhodnutiami Ústavného súdu, keďže nejde vo všetkých prípadoch o nálezy, za zásadne nesprávny. Bez ohľadu na druh rozhodnutí ÚS SR, v ktorých boli vyslovené všeobecne aplikovateľné právne tézy, pod pojem „ustálená súdna prax“ v súlade s čl. 3 CSP sú okrem iného zrazené aj rozhodnutia ÚS SR, napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 a 3Cdo/6/2017. Napriek účelovým tvrdeniam a svojráznemu výkladu žalovaného, ako aj zrejme účelovému nepochopeniu významu ustálenej súdnej praxe v kontexte vyslovených právnych názorov a téz, žalobca zdôraznil, že pri určení a ustálení výšky tarifnej hodnoty a okamihu jej stanovenia pri začatí poskytovania právnych služieb so zreteľom na skutkové zistenia v konaní, sa tak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ako aj odvolací súd, odklonili od ustálenej súdnej praxe v obdobných veciach, pričom poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/15/2013, 5MCdo/10/2013, 4MCdo/15/2013 a 3Cdo/58/2012. V závere žalobca navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu.

26. Proti predmetnému rozsudku podal prostredníctvom svojej advokátky odvolanie aj žalovaný a to výslovne voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o náhrade trov konania, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam, písm. h), že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a písm. b), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolaním sa domáhal, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým zmení napadnutý rozsudok v časti jeho výrokov II. a III. takto:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.454,30 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietla.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu... (vyhodnotenie miery úspešnosti v prvostupňovom a odvolacom konaní ponecháva na rozhodnutí odvolacieho súdu, v závislosti od výsledku tohto tretieho odvolacieho konania). O výške náhrady trov konania bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Čo sa týka faktúry č. 73/2005 súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že správne fakturovaná suma mala byť 17.519,- Sk, t.j. 581,52 Eur. Nesúhlasil však s názorom súdu v tom, že žalovaný je povinný túto sumu žalobcovi aj uhradiť a ani s omeškaním pretože, z tejto faktúry nie je žalovaný dlžný žalobcovi nič, keďže bola uhradená v celom rozsahu, nakoľko dňa 21.10.2004 zaplatil žalovaný žalobcovi zálohu 20.000,- Sk, čo je 663,87 Eur (č.l. 44 spisu), ktorá nebola žalobcom vo veci 5C/168/00 riadne vyúčtovaná a ani zohľadnená pri výpočte odmeny za právne služby v tejto právnej veci a vo veciach s ňou súvisiacich. Uvedenú skutočnosť nesporne preukazuje obsah tejto faktúry, v ktorej absentuje v časti zálohy akákoľvek suma, už vôbec zaplatená záloha z 21.10.2004. Advokát nemôže prevzaté zálohy na určité právne veci svojvoľne vyúčtovať na iné právne veci. V zálohe z 21.10.2004 bola jednoznačne určená ako záloha na vec 5C/168/00 a preto mala byť zohľadnená vo faktúre 73/2005. Žalovaný nedlží žalobcovi z tejto faktúry žiadnu sumu, nie je ani v omeškaní s úhradou tejto faktúry, práve naopak, vznikol mu nárok voči žalobcovi na preplatok v sume 82,35 Eur, ktorý nebol žalobcom vrátený. V prípade tejto faktúry je žalobca 100% úspešný tak na istine, ako aj na príslušenstve. Súd neuviedol prečo neprihliadol na príjmový pokladničný doklad zo dňa 21.10.2004. Je pritom potrebné posudzovať každú jednotlivú faktúru samostatne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci faktúry č.

73/2005 čo do istiny aj príslušenstva nie je vecne správne a nie je náležite odôvodnené, čím sa stáva arbitrárnym. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/27/2014.

28. K faktúre č. 66/2005 žalovaný namietal nesprávnosť jednotlivých konkrétnych položiek - úkon pod položkou c) - príprava a prevzatie zastúpenia dňa 25.1.2005 (správne 11.1.2005). Súd prvej inštancie vychádzal z tarifnej hodnoty veci 108.322,- Eur, ktorá mala predstavovať všeobecnú hodnotu celého dedičstva po odpočítaní investícií tretích osôb. Žalovaný s tým nesúhlasí, nakoľko podľa vyhlášky č. 655/2004 § 10 ods. 2 tarifnou hodnotou veci je výška peňažného plnenia cena veci alebo cena práva, ktorých sa právna služba týka a určená pri začatí poskytovania právnej služby. Dňa 11.1.2005 nebol vypracovaný znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty dedičstva, od ktorej následne žalovaný odpočítaval investície vložené do nehnuteľnosti. Právna služba sa týkala jednoznačne dedičského práva žalovaného a smerovala k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaného k predmetu dedičstva minimálne v rozsahu jeho zákonného dedičského podielu. Nie je správne preto určovať ako tarifnú hodnotu právnej veci celú hodnotu dedičstva a už vôbec nie zo sumy, ktorá bola zistená až viac ako dva mesiace po prevzatí plnej moci. V čase prevzatia plnej moci nebola tarifná hodnota veci, resp. dedičského práva zistiteľná. Nie je pritom relevantné, že v neskoršom období bola zistiteľná. Znalecký posudok bol vyhotovený až 3.3.2005 a všeobecná hodnota dodatočne zisteného dedičstva bola súdom určená uznesením až dňa 2.11.2006. Žalovaný nesúhlasí s názorom Krajského súdu v Trnave, ktorý uviedol, že skutočnosť, že v čase prevzatia plnomocenstva neexistoval predmetný znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty dedičstva nie je skutočnosťou, ktorá by mala spôsobovať nemožnosť zistiť tarifnú hodnotu veci. V danom prípade išlo o prevzatie plnej moci na podanie návrhu na dodatočné dedičské konanie, predmetom a účelom právnej služby bolo získať zákonný dedičský podiel, teda získať vlastnícke právo zákonného dediča minimálne v rozsahu zákonného dedičského podielu. Jednoznačne išlo o úkon právnej služby, ktorý sa v čase prevzatia plnomocenstva nechal oceniť, nakoľko v tom čase neexistoval znalecký posudok a taktiež zo žiadneho dôkazu nevyplýva v akom rozsahu v čase 11.1.2005 žalobca so žalovaným ustálil hodnotu celého dedičstva, z ktorého by následne bola zistiteľná hodnota jeho dedičského podielu. Súd prvej inštancie preto nesprávne aplikoval § 10 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v rozpore so zaužívanou súdnou praxou NS SR a ÚS SR, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu. V čase prevzatia tejto právnej služby išlo teda o situáciu, kedy nebolo možné zistiť hodnotu celej veci a ani hodnotu dedičského práva žalovaného, ktorého sa právna služba týkala, preto na výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za tento úkon malo byť aplikované ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. Správne vypočítaná odmena za tento úkon mala byť 1.154,- Sk plus 150,- Sk režijný paušál, celkom 1.304,- Sk a nie 3.950,- Sk plus 150,- Sk, ako určil súd. V žiadnom prípade nešlo o úkon právnej služby, ktorého účelom a predmetom bolo získať celú hodnotu dedičstva. Žalovaný je zákonným dedičom po poručiťke v rozsahu 1/5 čo predstavuje aj jeho zákonný dedičský podiel. Ani výsledok dodatočného dedičského konania nepriniesol žalovanému vlastnícke právo k celému dedičstvu. Súd tak určil tarifnú hodnotu veci nesprávne, nesprávne sa vysporiadal so skutočným obsahom a predmetom tohto úkonu právnej služby.

- úkon pod položkou d) - spísanie návrhu na dodatočné dedičské konanie zo dňa 14.3.2005 Súd pri výpočte tarifnej odmeny za tento úkon vychádzal rovnako z tarifnej hodnoty veci 108.332,- Eur, ktorá predstavuje všeobecnú hodnotu celého dedičstva po odpočítaní investícií tretích osôb, s čím žalovaný nesúhlasí, keďže je v rozpore s § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. Predmetom a účelom tohto návrhu bolo začať dodatočné dedičské konanie. Týmto návrhom a následným rozhodnutím súdu o poverení notára na prejednanie dedičstva sa nemohlo priznať žalovanému vlastnícke právo k predmetu dedičstva, ani dedičské právo, ktoré by bolo oceneľné v peniazoch. Jedná sa teda o neoceneľný úkon právnej služby a pre správne vyčíslenie tohto úkonu mal byť aplikovaný § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky t.j. 1/13 výpočtového základu. Správne základná sadzba tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby vychádza 1.154,- Sk plus režijný paušál 150,- Sk = 1.304,- Sk. Hodnota dedičského podielu žalovaného bola pri prevzatí veci ešte neoceneľná. Predmetom tejto právnej služby v žiadnom prípade nebolo nadobudnutie vlastníckeho práva k celému dedičstvu. Okrem toho hodnota dedičského podielu žalovaného 1/5 z hodnoty dedičstva 108.322,- Sk predstavuje 21.664,40 Sk, čo by znamenalo tarifnú odmenu 1.150,- Sk a nie 3.950,- Sk plus 150,- Sk režijný paušál.

- úkon pod položkou e) - pojednávanie u súdneho komisára dňa 6.10.2005.

Keďže žalovaný v dedičskom konaní napokon získal polovicu z navrhovaných aktív dedičstva, hodnota jeho dedičského podielu v peňažnom vyjadrení bola 54.161,- Sk. Vychádzajúc z tejto sumy správna tarifná odmena v zmysle § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 je 3.250,- Sk plus 150,- Sk = 3.400,- Sk. Za nesprávne žalovaný považuje určenie tarifnej hodnoty veci na 108.322,- Sk a následne tarifnej odmeny

3.950,- Sk. Suma 108.322,- Sk nepredstavuje hodnotu nadobudnutého dedičského podielu žalovaného, nejedná sa ani o hodnotu jeho zákonného dedičského podielu.

Faktúra č. 66/2005 mala podľa žalovaného znieť na sumu 8.264,- Sk, čo je 274,31 Eur, súdom určená suma 483,17 Eur nie je správna, je v rozpore so zákonom a vykonaným dokazovaním.

29. Čo sa týka omeškania žalovaného, žalovaný nezdieľa názor krajského súdu ani prvoinštančného, považuje ich za nesprávne a nezákonné, pretože sa jednalo o vyúčtovanie právnych služieb, ktoré poskytol žalobca ako advokát. Žalobca bol povinný vykonať riadne vyúčtovanie právnych služieb, ako mu to vyplýva z právnych predpisov. Žalobca si svoju povinnosť nesplnil, neposkytol súčinnosť potrebnú na riadne splnenie záväzku a preto nedochádza podľa § 520 OZ k omeškaniu žalovaného ako dlžníka a žalobcovi nevzniklo ani právo požadovať úroky z omeškania. Žalovaný do dnešného dňa nie je v omeškaní s úhradou tejto faktúry, ani iných, pretože do dnešného dňa nebolo vyúčtovanie uskutočnené riadne. Žalobca nedokázal preukázať poskytnutie všetkých úkonov, ktoré si vyúčtoval, zaplataenie všetkých poplatkov, ktoré žiadal a nevyúčtoval riadne ani všetky zálohy, nevrátil žalovanému preplatok, neopravil faktúry. Žalobca až na naliehanie žalovaného dňa 5.1.2016 preukázal predložením niektorých listín aké úkony právnych služieb vlastne žiada zaplatiť a predkladal aj dôkazy o ich vykonaní. Niektoré z vyúčtovaných úkonov ako aj požadovaných poplatkov, však nepreukázal dodnes. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu, že ak žalovaný neuhradil ani časť z tohto vyúčtovania, má niesť riziko povinnosti platiť úroky z omeškania. Tým, že žalobca si povinnosť predložiť žalovanému riadne vyúčtovanie poskytnutých právnych služieb nesplnil, v dôsledku omeškania žalobcu nie je žalovaný v omeškaní podľa § 520 OZ. Napokon, ak advokát nekoná s odbornou starostlivosťou sankcionuje ho Zákon o advokácii v § 18 ods. 5 už absenciou práva advokáta na odmenu za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ktoré ustanovenie platí od roku 2010. Súd prvej aj druhej inštancie podľa žalovaného nesprávne posúdil otázku omeškania žalovaného, formalisticky omeškanie stanovil na deň po splatnosti faktúr, nezaoberal sa, prečo žalovaný neuhradil fakturované sumy. Žalovaný poukazoval opakovane na omeškanie žalobcu ako veriteľa, ktorý neposkytol žalovanému riadne súčinnosť potrebnú pre splnenie záväzku. Súd sa s týmito námietkami žalovaného riadne nevysporiadal. V tejto súvislosti žalovaný odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 140/2002, ktorý sa podľa neho týkal obdobnej situácie, keď žalovaný platil zálohové platby za právne služby a tieto mu neboli žalobcom riadne vyúčtované, pričom NS SR zaujal názor, že nájomca nie je v omeškaní s úhradou za plnenia spojené s užívaním bytu pred vykonaním vyúčtovania týchto platieb, pred vyúčtovaním táto úhrada totiž ešte nie je splatná, prenajímateľovi nevzniká nárok na poplatok z omeškania. Žalovaný sa dostane do omeškania až vtedy, ak bolo vyúčtovanie vykonané riadnym spôsobom. Žalovaný v pozícii spotrebiteľa mal právo na ochranu svojich ekonomických záujmov, právo na správne vyúčtovanie cien za služby, zákaz šikany. Tým, že toto vyúčtovanie žalobca neuskutočnil riadnym spôsobom, hoci mu táto povinnosť vyplývala z právnych noriem, neposkytol žalovanému súčinnosť na riadne splnenie jeho záväzku. Išlo o vyúčtovacie faktúry, kde žalovaný má právo si preveriť fakturované úkony, požadovať ich preukázanie, má právo byť informovaný, má právo na súčinnosť advokáta, ktorej sa mu ale nedostalo. S riadnym vyúčtovaním právnych služieb ich úhrada nie je splatná napriek termínu splatnosti uvedenému nesprávne v jednotlivých faktúrach. Súd preto zaujal nesprávny právny názor o omeškaní žalovaného podľa § 517 OZ. Keďže nebolo preukázané, že žalobca vykonal riadne vyúčtovanie, práve naopak, nemohli nastať podmienky pre vznik nároku na úroky z omeškania z tohto vyúčtovania.

30. Faktúra č. 65/2005 - P.

Pri niektorých položkách v prípade tejto faktúry postupoval súd prvej inštancie pri výpočte tarifnej odmeny správne a pri niektorých nie, žalovaný namieta správnosť výpočtu tarifnej odmeny za úkony:

a) prevzatie a príprava zastúpenia 14.1.2003. Z hodnoty veci 705.436,- Sk jeden úkon podľa § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. je 11.704,36 Sk a nie 12.150,- Sk, keď súd postupoval nesprávne podľa novej vyhl. č. 655/2004 Z.z., ktorá platila až od 1.1.2005, plus paušál 128,- Sk = 11.832,28 Sk; súd prvej inštancie sa pritom neriadil ani právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil, že je potrebné postupovať podľa vyhlášky účinnej v čase uskutočnenia jednotlivého úkonu

b) písomné podanie žaloby o zaplataenie dňa 18.2.2003; platí obdobne ako pri úkone pod písm. a), odmena za jeden úkon je 1.704,36 Sk a nie v sume 12.150,- Sk, spolu s režijným paušálom 128,- Sk, 11.832,28 Sk

c) podanie zo dňa 8.6.2005 - písomné podanie na kataster. Žalovaný je toho názoru, že hodnotu tohto úkonu nemožno vyjadriť v peniazoch. V tomto podaní žalobca správe katastra len oznamuje skutočnosti týkajúce sa dotknutých nehnuteľností a žiada, aby správa katastra zobrala pri rozhodovaní o návrhu na vklad zreteľ na ním uvádzané skutočnosti. V tom čase nebolo vydané PO, nebola ešte ani uzavretá

kúpna zmluva na prevod vlastníctva bytu, nebol podaný ani návrh na vklad do katastra. Cena veci alebo práva vychádzajú z § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v čase uskutočnenia úkonu je neoceniteľná. Žalobca nežiadal týmto úkonom kataster o vykonanie poznámky v katastri, nežiadal o zastavenie alebo prerušenie vkladového konania. Bol to len informatívny list. Nejednalo sa o žiadne konanie, ktorým by sa priamo určovalo alebo priznávalo právo oceniť peniazmi. V čase tohto úkonu bola predmetom vec neoceniteľná, preto bolo potrebné ho účtovať ako 1.154,- Sk plus 150,- Sk = 1.304,- Sk. Súd prvej inštancie zaujal právny názor, že tarifná hodnota tohto úkonu bola 705.436,- Sk bez toho, aby vedel náležite odôvodniť ako k tomu došiel. Tento názor prvoinštančného súdu nevychádza zo správneho hodnotenia predmetu a obsahu tohto konkrétneho úkonu právnej služby, nemá oporu ani v § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. Súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal so skutočným predmetom tohto úkonu (nemožno hovoriť ani o konaní pred katastrom, ktoré ani len nezačalo), t.j. aký vplyv mohol mať tento úkon (podľa názoru žalovaného zbytočný a neefektívny) na postavenie žalovaného a prípadne jeho majetkové práva

g) úkon zo dňa 10.6.2005 - podanie mimo sporového konania, list adresovaný manželom R., v ktorom žalobca upozorňuje manželov R., že by sa mohli stať účastníkmi dlžníkových úkonov, ktoré vykonáva v úmysle ukrať veriteľa, s následkom odporovateľnosti. Týmto úkonom sa nemohlo priznať právo vyjadriteľné v peniazoch, iba prípadne predchádzať právnej neistote v otázke neúčinnosti tohto úkonu. Pri úkonoch týkajúcich sa odporovateľnosti sa tarifná odmena určuje podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., t.j. 1/13 výpočtového základu, takže správna tarifná hodnota tohto úkonu má byť 1.154,- Sk plus 150,- Sk = 1.304,- Sk. Prvoinštančný súd pritom neuviedol prečo za tarifnú hodnotu tohto úkonu považoval sumu 705.436,- Sk, keď sa jedná o úkon mimo súdneho konania, ktorého predmetom nie je majetkové právo. Vyčíslenie tarifnej odmeny tohto úkonu súdom nie je správne. V odôvodnení nie je uvedené ani to, ktorý úkon pod touto položkou súd posudzoval, pretože v tejto položke je aj návrh na zápis poznámky do katastra zo dňa 10.6.2005. Ani v prípade tohto úkonu sa nemôže jednať o úkon s tarifnou hodnotou 705.436,- Sk, pretože ho podával žalobca v čase, keď nedisponoval predbežným opatrením s tým, že na základe len samotného návrhu na predbežné opatrenie správa katastra nemohla a ani nevyznačila žiadnu poznámku na LV. Týmto úkonom žalovaný nedosiahol, ani nepriamo, žiadnu zmenu hmotnoprávneho postavenia veriteľa, resp. by nedosiahol žiadne zabezpečenie pohľadávky. Poskytnutie tohto úkonu žalovaný opakovane namietal, nebol preukázaný ani podacím lístkom, ani pečiatkou zo správy katastra, v spise sa nachádza len list podpísaný žalobcom, bez dôkazu o jeho podaní. Súd prvej inštancie bez vysvetlenia tento úkon uznal.

h) úkon z 14.6.2005 návrh na zápis obmedzujúcej poznámky do katastra dňa 14.6.2005. Obsahom tohto úkonu bol návrh na vykonanie poznámky v katastri, s cieľom bolo zabrániť prevodu vlastníckeho práva z dlžníka žalovaného na tretie osoby a súvisel s odporovateľnosťou tohto úkonu. Týmto podaním sa nemalo a ani nemohlo priznať právo žalovaného, ktorého hodnota by bola vyjadriteľná v peniazoch, ale iba odstrániť existujúcu neistotu a riziko, že dlžník prevedie majetok na tretie osoby. Za nesprávny právny názor preto žalovaný považuje názor súdu, že tarifná hodnota tohto úkonu je 705.436,- Sk. Jedná sa o úkon, ktorého hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch, správna tarifná odmena za tento úkon mala byť 1/13 výpočtového základu, t.j. 1.154,- Sk plus 150,- Sk. Súd sa nevysporiadal s námietkami žalovaného s odkazom na judikát NS SR sp. zn. 3MCdo 9/2009, prečo tento úkon považoval za oceniťelný.

i) úkon zo dňa 24.6.2006. Žalovaný doručil do spisu listiny s dátumom 24.6.2005 zakrúžkované pod 10 a 11 s obsahom: Návrh na vykonanie zápisu poznámky z 14.6.2005 - doplnenie listiny, žiadosť o písomné oznámenie obsahu návrhu na vklad do KN adresované katastru v Piešťanoch a oznámenie SLSP o existencii vykonateľného PO, ktoré priložil. Pokiaľ ide o úkon Doplnenie istiny adresovaný katastru, týmto žalobca len dopĺňa svoj návrh na zápis obmedzujúcej poznámky z 15.6.2005 overenou kópiou PO s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Nejedná sa o samostatný úkon, nejedná sa ani o úkon právnej služby, čo zrejme súd rovnako posúdil, pretože ide o doplnenie podania zo dňa 14.6.2006 o prílohu. Čo sa týka ďalšieho podania uskutočneného v ten istý deň 24.6.2005 adresovaného SLSP, týmto úkonom len dopĺňa svoje podanie o prílohu vykonateľné predbežné opatrenie, nejde o úkon právnej služby. Čo sa týka podania na kataster z 24.6.2005, obsahom tohto úkonu je len žiadosť adresovaná katastru, aby žalobcovi oznámili, aký je obsah návrhu na vklad, ktorý uskutočnil dlžník žalovaného a tretie osoby. Podľa obsahu ide o úkon, ktorý je neoceniteľný v peniazoch. Týmto úkonom sa nepriznávalo žiadne majetkové právo žalovaného, takže tarifná odmena mala byť určovaná podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. ako 1/13 výpočtového základu, t.j. 1.154,- Sk plus 150,- Sk = 1.304,- Sk. Pokiaľ súd pri posudzovaní týchto dvoch úkonov, pri ktorých žalobca stanovil 50% zľavu a vyčíslil ich ako jeden úkon 6.575,- Sk, tieto úkony posúdil ako úkony, ktorých hodnota je vyčísliteľná a to vo výške 705.436,- Sk, jeden úkon vo výške 12.150,- Sk vychádzajúci z 50% zľavy stanovil na sumu 6.075,- Sk, tento výpočet žalovaný považuje za nesprávny, nakoľko oba úkony sú neoceniteľné, vychádzajúci z ich skutočného obsahu,

na čo súd neprihliadal a nevysporiadal sa s tým. Dôsledkom týchto úkonov nebolo založenie žiadneho práva žalovaného, ktoré by bolo oceníteľné v peniazoch, išlo len o doplnenie pôvodných podaní o prílohu a žiadosť o informáciu. Aj v prípade úkonu zo dňa 24.6.2005 - žiadosť o oznámenie obsahu návrhu na vklad a zaslanie PO SLSP, a.s., ktoré sám žalobca spojil do jedného úkonu by správne vyčíslená hodnota úkonu mala predstavovať 1/13 výpočtového základu, nakoľko hodnotu tohto úkonu nie je možné vyjadriť v peniazoch, t.j. 1.154,- Sk plus 150,- Sk = 1.304,- Sk.

j) rozšírenie trestného oznámenia zo dňa 1.7.2005. Pri tomto úkone je podľa žalovaného správne určená základná sadzba tarifnej odmeny vo výške 1.154,- Sk, avšak zrejme chybou je režijný paušál namiesto 150,- Sk určený ako 300,- Sk, správne tak mala byť hodnota úkonu 1.304,- Sk. Výpočet súdom prvej inštancie je tak nesprávny.

31. Vzhľadom na uvedené po prepočítaní vychádza žalovanému fakturovaná suma vo výške 65.548,72 Sk, čo je 2.175,81 Eur. Žalovaný zaplatil žalobcovi v tejto právnej veci zálohu v sume 30.000,- Sk, čo je 995,82 Eur a po jej odpočítaní z faktúry č. 65/2005 vychádza suma 1.179,99 Eur. Aj v prípade tejto faktúry je žalovaný názoru, že sa vzhľadom na neposkytnutie súčinnosti zo strany žalobcu vykonať riadne vyúčtovanie a toto mu aj riadne predložiť nedostal podľa § 520 Občianskeho zákonníka do omeškania. V tomto smere nezdieľa názor prvoinštančného ani odvolacieho súdu a pridrižiava sa v celom rozsahu svojej právnej argumentácie, ktorú uvádzal pri faktúre č. 66/2005.

32. Spolu dlžná suma za všetky tri faktúry po odpočítaní všetkých záloh predstavuje hodnotu 274,31 Eur plus 1.179,99 Eur = 1.454,30 Eur.

33. Čo sa týka zaplatených záloh, súd správne odpočítal z faktúry č. 65/2005 zálohu v sume 30.000,- Sk, na druhej strane v bode 115. odôvodnenia uvádza, že zo skutkového stavu nevyplýva, že žalovaný uhradil aj zálohu v sume 20.000,- Sk, nakoľko nepredložil súdu doklad o úhrade tejto zálohy. Toto konštatovanie je zmätočné a súd si protirečí. Súd pokiaľ považoval faktúru č. 65/2005 za riadne vyúčtovanie a vychádzal z jej obsahu, je v nej preukázateľne uvedená záloha 30.000,- Sk, ktorú sám žalobca odpočítal z fakturovanej sumy, súd by preto nemal zastávať názor, že žalovaný neuhradil zálohu v tejto právnej veci v sume 30.000,- Sk. V opačnom prípade spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosť. Žalobca pritom po celý čas na správnosti tejto faktúry zotrval a nevystavil žiadnu opravnú faktúru, neuskutočnil žiadnu jej zmenu. Z tejto faktúry jednoznačne vyplýva, že žalovaný uhradil 30.000,- Sk. Pokiaľ súd za takto zisteného skutkového stavu žiada od žalovaného ďalší doklad o úhrade prvej zálohy v sume 20.000,- Sk, je to v rozpore s princípom formálnej pravdy, kontradiktórnosti a porušením práva žalovaného na riadny a spravodlivý proces. Súd nikde v odôvodnení neuviedol, prečo ak žalobca odpočítal z faktúry č. 65/2005 sumu 30.000,- Sk, žalovaný tiež uvádzal, že uhradil v tejto veci žalovanému sumu 30.000,- Sk a žalobca túto skutočnosť kvalifikovane nesporeval, má preukazovať skutočnosť, ktorá jednoznačne vyplýva z dokladov, ktoré predložil sám žalobca. Žalobca síce v závere súdneho konania uvádza, že žalovaný túto prvú zálohu nezaplatil, inak by mal pokladničný doklad, avšak nevysvetlil, prečo má žalovaný k dispozícii pokladničný doklad, z ktorého vyplýva, že platí už druhú zálohu vo veci, nevysvetlil, prečo teda zotrval na správnosti faktúry č. 65/2005, na znení svojho žalobného petitu, v ktorom fakturovanú sumu z faktúry č. 66/2005 znížil o zaplatenú zálohu 30.000,- Sk. Súd prvej inštancie konal nad rámec zákona, keď vyžadoval od žalovaného predkladať dôkazy o skutočnostiach, ktoré vyplývajú z dôkazov v spise, vrátane samotného žalobného návrhu. Takmer všetku dokazovaciu povinnosť kládol na žalovaného, hoci dôkazné bremeno znáša žalobca. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3MCdo 8/2011, z ktorého zdôraznil, že v konaní o zaplatenie odmeny advokátovi za právnu pomoc poskytnutú klientovi, v ktorom prichádza do úvahy uplatnenie vyvrátenej domnienky v zmysle § 2 ods. 2 vyhl. č. 163/2002 Z.z. a vyhl. č. 655/2004 Z.z., nemôže byť vecou advokáta iba preukázanie poskytnutia právnej pomoci a nezaplatenie odmeny s tým, že všetky ostatné rozhodujúce skutkové okolnosti musí tvrdiť a preukazovať klient. Predovšetkým advokát, ktorý inicioval súdne konanie by mal tvrdiť a preukazovať svoj nárok. Žalobca musí súdu vysvetliť prečo ak tvrdí, že do faktúry 65/2005, ktorú sám vystavil a ktorej úhradu si uplatňuje, nezasiahol a túto za celé roky neopravil, 13 rokov na nej zotrval a uplatňuje si z nej aj nemalé úroky z omeškania, keď by mal popierať úhradu záloh tak, ako sú v nej uvedené. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti zaplatených záloh označil žalovaný za nejasné, nezrozumiteľné a zmätočné, keďže z neho nie je zrejme aká časť záloh bola súdu preukázaná, aká bola započítaná na konkrétne právne veci. Nie je pritom možné vnímať všetky tri faktúry ako jeden celok a pre zľahčenie odpočítavať z výslednej sumy zálohy. Všetky zálohy boli viazané ku konkrétnym právnym veciam.

34. V záverečnej časti odvolania žalovaný napadol rozhodnutie o náhrade trov konania, pričom zdôraznil, že pre rozhodnutie súdu o trovách konania je dôležitá zásada úspechu vo veci. Žalovaný je toho názoru, že v prípade faktúry č. 73/2005 bol 100% úspešný, tak na istine, ako aj na príslušenstve. Správne fakturovaná suma predstavuje 17.519,- Sk s tým, že žalovaný preukázateľne uhradil na túto právnu vec sumu 20.000,- Sk, ktorá bola súčasťou tejto faktúry. Žalobca bol povinný žalovanému vrátiť vzniknutý preplatok v sume 2.481,- Sk, čo je 82,35 Eur a do dnešného dňa tak neučinil. Pri faktúre č. 66/2005 žalovaný je toho názoru, že správne fakturovaná suma mala byť 274,31 Eur, žalobca žiada 578,87 Eur. Žalovaný by tak mal byť na istine úspešný na 47,45% a neúspešný na 52,55%. Pri faktúre č. 65/2005 žalovaný je toho názoru, že správne fakturovaná suma mala byť vo výške 1.179,99 Eur, žalobca žiada 3.757,52 Eur. Žalobca by tak mal byť na istine úspešný na 31,40% a neúspešný na 68,66%.

35. Za chybu žalovaný považuje, že súd absolútne neprihliadol na výsledky dvoch predchádzajúcich odvolacích konaní, kde bol žalovaný na 100% úspešný, keď súd v oboch prípadoch vyhovel odvolaciemu petitu a zrušil rozsudky súdu prvej inštancie a vec mu vrátil. Súd prvej inštancie vo výroku síce uviedol, že žalobca má nárok v rozsahu 18,30% na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, avšak spôsob výpočtu jednoznačne poukazuje na to, že nezobral pri rozhodovaní zreteľ na výsledky odvolacích konaní v tejto právnej veci. V tomto smere nebol jeho postup správny a rozhodnutie o náhrade trov konania preto nie je zákonné a vecne správne. Rozhodnutie v tomto smere tiež označil za nepreskúmateľné.

36. V závere žalovaný žiadal, aby odvolací súd už sám vo veci meritórne rozhodol, preskúmal skutkovú a právnu stránku veci a zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie ním navrhnutým spôsobom.

37. K doručenému odvolaniu žalovaného podal žalobca prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v celom rozsahu zamietol a v časti napadnutej odvolaním žalovaného rozsudok potvrdil a zaviazal ho na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi vo výške 100% s tým, že zároveň vyhovie podanému odvolaniu žalobcu.

38. V úvode vyjadrenia žalobca uviedol, že právny zástupca žalovaného pokračuje v zahlcovaní súdnych orgánov rozsiahlymi a opakujúcimi sa tvrdeniami. Z obsahu odvolania žalovaného jednoznačne vyplýva, že sa snaží svojím rozsiahlym odvolaním spochybníť napadnutý rozsudok tvrdeniami v rozpore so skutočným a právnym stavom veci zisteným prvoinštančným súdom v tomto reštančnom konaní, s výnimkami uvedenými v odvolaní žalobcu.

39. Ako prvé žalobca uviedol, že nie sú dané odvolacie dôvody uplatnené žalovaným. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a dospel k riadnemu zisteniu skutkového stavu a to aj v konaní nasledujúcom po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, preto nie je daný. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách a v aspekte záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a preto nie je daný ani odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Konajúci súd prvej inštancie sa nedopustil žiadneho nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že by malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Naopak súd prvej inštancie umožnil žalovanému, aby prednášal svoje písomné podania, aby formou siahodlhého a vymieneného osobného vypočúvania na ústnych pojednávaníach o skutočnostiach, ktoré boli už zrejmé z predchádzajúcich písomných podaní žalobcu a z vykonaného dokazovania. Okrem toho žalovaný formou viacerých písomných vyjadrení a stanovísk zahlcoval súd bez toho, aby ho tento vyzval k takýmto podaniam. Takýmto postupom právneho zástupcu žalovaného bolo bránené k naplneniu jednej zo zásad procesného konania a to hospodárnosti. Súd prvej inštancie umožnil žalovanej strane realizovať jej procesné práva v neobvyklom rozsahu a protistrana - žalobca museli uvedené strpieť. Ani vyššie uvedený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP preto nie je daný. Žalovanému boli naopak nadmieru umožnené všetky procesné úkony zo strany súdu a preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný pritom v odvolaní neuvádza konkrétne akým nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie malo dôjsť k porušeniu tohto jeho práva.

40. Faktúra č. 73/2005

Tvrdenie žalovaného, že vzhľadom na údajne zaplatenú zálohu nie je povinný z tejto faktúry zaplatiť žiadnu sumu, označil žalobca za nepravdivé, v rovine špekulácie, bez akéhokoľvek dokázania jeho tvrdení. Súd prvej inštancie v bode 115. rozsudku dostatočne a zrozumiteľne na základe vykonaného dokazovania odôvodnil výšku a počet zaplatených záloh, ktoré odpočítal od vyúčtovanej sumy za právne služby vo faktúre č. 65/2005. Žalovaný napriek tvrdeniam o údajne zaplatenej ďalšej zálohe túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal. Akékoľvek tvrdenia žalovaného, že nie je v omeškaní so zaplatením vymáhanej pohľadávky žalobcu je absolútne nedôvodné a ako nepreukázané právne irelevantné.

41. Faktúra č. 66/2005

Argumentáciu žalovaného vo vzťahu k tejto faktúre žalobca považuje za nedôvodnú a špekulatívnu a rozsudok ohľadom tejto faktúry za vecne správny, ktorý navyš v celom rozsahu korešponduje aj s právnym názorom odvolacieho súdu ohľadom stanovenej tarifnej hodnoty veci pri jej prevzatí žalobcom. Za právne absurdnú považuje argumentáciu žalovaného ohľadom jeho tvrdenia, že nie je v omeškaní s platbou tejto faktúry ako aj ostatných faktúr, ktoré sú predmetom tohto sporu. Pritom poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 140/2002, ktorý ale nie je na túto právnu vec aplikovateľný, nakoľko v judikovanej veci ide o úplne inú skutkovú a právnu situáciu. Prvoinštančný aj odvolací súd k tejto otázke zaujali zhodné právne stanovisko, že žalovaný je v právnom základe jednoznačne v omeškaní so zaplatením pohľadávky žalobcu, ktorá je predmetom tohto sporu.

42. Faktúra č. 65/2005

a) Žalobca predovšetkým neakceptuje určenie tarifnej hodnoty vo výške 705.436,- Sk, ktorú ustálil súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, v celom rozsahu zotrváva na obsahu svojho odvolania vo vzťahu k tejto faktúre. Z obsahu žaloby vo veci žalovaného ako žalobcu proti žalovanému L. P., ako aj z nasledovných úkonov vyplýva, že bola vymáhaná suma 850.000,- Sk a nie suma, ktorá bola formálne z dôvodu ručenia dediča do výšky nadobudnutého dedičstva za dlhy poručiteľa uvedená v žalobe 705.436,- Sk. Tento názor si osvojil aj súd prvej inštancie v predchádzajúcom zrušenom rozsudku. V čase prevzatia zastúpenia žalovaného v tejto veci bola účinná vyhláška č. 163/2002 Zb, z ktorej § 12 vyplýva, že výška tarifnej odmeny sa určí dohodou podľa hodnoty alebo druhu veci, alebo práva... Z uvedeného ustanovenia vyhlášky, v spojení s dohodou o splnomocnení, ako aj v nespochybniteľnej výšky vymáhanej pohľadávky žalovaného voči dlžníkovi vyplýva, že tarifnou hodnotou bola istiny pohľadávky 850.000,- Sk. V dôsledku tohto nesprávneho právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný, stanovil nesprávne tarifnú hodnotu v tejto veci v sume 705.436,- Sk. Vzhľadom na túto zásadnú skutočnosť akúkoľvek argumentáciu žalovaného ohľadom stanovenia výšky tarifnej odmeny za úkony právnych služieb vyúčtovaných faktúrou č. 65/2005 označil za neakceptovateľné, právne a skutkovo neprijateľné a bezvýznamné. Súd sa v tomto smere odklonil aj od ustálenej súdnej praxe, pričom opätovne poukázal na rozhodnutia NS SR pod sp. zn. 2MCdo/15/2013, 5MCdo/10/2013, 4MCdo/15/2013 a 3Cdo/58/2012.

b) Právny názor vyslovený v bode 81. rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vychádzal súd v napadnutom rozsudku pod bodom 111. pri písm. f), j) a m), označil za nesprávny, v rozpore so všeobecnou právnou tézou, ktorá je obsahom nálezu I.ÚS 115/2012. Na takéto úkony, keďže nejde o obhajobu klienta sa aplikujú ustanovenia ohľadom tarifnej odmeny podľa ust. § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky, ako keby išlo o civilné súdne konanie. Správnosť názoru žalobcu potvrdzuje aj ustálená súdna prax, v tejto súvislosti opätovne odkázal na rozhodnutia I.ÚS 119/2012, II.ÚS 560/2011 a I.ÚS 4656/2015.

c) Prvé dva úkony právnych služieb zo dňa 14.1.2003 a 18.2.2003 boli účtované žalobcom podľa vtedy účinnej vyhlášky č. 163/2002 Zb., pričom tarifná odmena z tarifnej hodnoty 850.000,- Sk bola za jeden úkon vo výške 13.150,- Sk, teda v totožnej rovnakej sume ako podľa vyhlášky č. 163/2002 Zb., ako aj podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v účinnom znení ku dňu poskytnutia právnych služieb. Pri tarifnej hodnote veci 705.436,- Sk, ako aj podľa bodu 111. napadnutého rozsudku je podľa vyhlášky č. 163/2002 Zb. v účinnom znení od 1.1.2003 tarifná odmena za jeden úkon v sume 11.710,- Sk a podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v účinnom znení ku dňu poskytnutia právnych služieb 12.150,- Sk. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie skutočne nesprávne určil výšku tarifnej odmeny za tieto dva úkony, nakoľko za každý mala byť odmena 11.710,- Sk, a nie 12.150,- Sk, rozdiel tak predstavuje 29,21 Sk. Právny zástupca žalovaného neodborne postupuje aj pri výpočte tarifnej odmeny z tarifnej hodnoty 705.436,- Sk, keď uvádza, že za prvé dva úkony mala byť odmena vo výške 11.704,36 Sk za jeden úkon, zrejme nedočítal celú posledne citovanú vyhlášku, v ktorej sa v § 25 uvádza, že vypočítaná odmena sa zaokrúhľuje na

celé slovenské desaťkoruny smerom nahor. Takže podľa napadnutého rozsudku mala byť odmena za prvé dva úkony vo výške 11.710,- Sk.

d) K argumentácii žalovaného ohľadom úkonov v napadnutom rozsudku v bode 119 písm. d) (v odvolaní žalobcu nesprávne uvedené ako písm. c)) a písm. g), h), i) a j) žalobca uvádza, že považuje túto argumentáciu žalovaného za nedôvodnú a účelovú, nemajúcu oporu v zistenom skutkovom stave a účinných právnych predpisoch, ani v právnom názore vyslovenom odvolacím súdom v bodoch 77. až 81. rozsudku. Ohľadom právne neprípustnej argumentácie žalovaného v jeho tvrdení, že nie je doteraz v žiadnom omeškaní s úhradou aj tejto faktúry, žalobca v celom rozsahu zotráva na svojom stanovisku uvedenom pri faktúre č. 66/2005 a zvyrazňuje, že považuje za právne absurdnú argumentáciu žalovaného, že nie je v omeškaní s platbou tejto faktúry. Prvoinštančný aj odvolací súd totiž zaujali zhodné právne stanovisko, že žalovaný je v právnom základe jednoznačne v omeškaní s plnením svojho dlhu.

43. Vo veci tvrdení žalovaného o zaplatených zálohách, zotráva žalobca na svojich doterajších písomných a ústnych vyjadreniach, považuje akékoľvek iné interpretácie zo strany žalovaného za nedôvodné, fiktívne a špekulatívne.

44. Vo veci dĺžky trvania tohto sporu žalobca uviedol, že až po pridelení tejto veci súčasnému zákonnému sudcovi, súd prvej inštancie vo veci začal konať v primeraných lehotách. Poukázal pritom na správanie žalovaného tak, ako ho popísal vo svojom vyjadrení zo dňa 12.6.2017 k odvolaniu žalovaného zo dňa 4.5.2017 voči predchádzajúcemu prvoinštančnému rozsudku, obsah záverečnej reči právneho zástupcu žalobcu zo dňa 16.4.2019, v ktorých podrobne opísal akým spôsobom, v dôsledku akého konania zo strany žalovaného boli spôsobené prietahy v konaní bez toho, aby sa začalo v tejto veci vykonávať dokazovanie tak, ako navrhol opakovane žalobca.

45. K namietaniu žalovaného o nesprávnosti enunciátu napadnutého rozsudku o trovách konania uviedol, že v bode 122. napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie riadne a vyčerpávajúco zaoberal otázkou náhrady trov konania a ich priznania v rámci pomeru úspechu vo veci, pričom zásadne neakceptoval argumentáciu žalovaného o 100% úspechoch na odvolacom súde. Podľa pomeru úspechu strán vo veci rozhodol principiálne správne vo výroku III. napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, samozrejme s výnimkou priznanej výšky 47,44%, vzhľadom na odvolanie žalobcu. K zavádzajúcim tvrdeniam právnej zástupkyne žalovaného, že žalovaná strana bola v oboch odvolacích konaniach úspešná na 100%, žalobca odkazuje na bod e) svojho písomného vyjadrenia zo dňa 14.3.2019, ako aj na záverečnú reč jeho zástupcu zo dňa 16.4.2019. Vzhľadom na to sa žalobca už nevyjadruje k špekulatívnym, fiktívnym a účelovým tvrdeniam o úspešnosti žalovaného v spore, ktoré sú obsahom jeho odvolania a považuje ich zásadne za nedôvodné a právne neprijateľné vzhľadom na protichodné a preukázané tvrdenia žalobcom v konaní ohľadom zaplatených záloh. Právne názory prvoinštančného aj odvolacieho súdu vo veci omeškania žalovaného so zaplatením vymáhanej pohľadávky jednoznačne potvrdzujú správnosť právneho názoru žalobcu, a sa s ním vo veci omeškania žalovaného stotožňujú.

46. Ďalšie podania v tomto odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

47. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranami, v ktorých neprospech v nimi napadnutých častiach bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech a preto je potrebné rozsudok v ním napadnutej časti zamietajúceho výroku II. potvrdiť (§ 387 CSP), a odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, v

dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok v ním napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I. v časti zmeniť (§ 388 CSP) a vo zvyšnej časti potvrdiť (§ 387 CSP).

48. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah a odvolacie argumenty uplatnené stranami v podaných odvolaniach, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie v odvolaniami napadnutých častiach, včítane naplnenia odvolacieho dôvodu uplatneného žalovaným, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa odvolania žalobca nenapadol predmetný rozsudok v celom rozsahu zamietajúceho výroku II., napadol ho iba v sume 772,18 Eur s príslušenstvom a nenapadol v rozsahu zamietnutia žaloby v sume 125,32 Eur (aj s príslušenstvom), keď celkom podľa ods. 113 rozsudku bola zamietnutá suma 897,50 Eur istiny. V tejto zamietajúcej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu. Obdobne žalovaný, ktorý podaným odvolaním napadol vyhovujúci výrok I., nenapadol tento výrok v celom rozsahu, keď súhlasil s tým, aby bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi istinu 1.454,30 Eur (bez príslušenstva) a preto v rozsahu tejto istiny prvoinštančný rozsudok nadobudol právoplatnosť a obdobne v tomto rozsahu nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu.

A. K odvolacím dôvodom uplatneným žalobcom:

49. Ako prvé žalobca v podanom odvolaní namietal, že v napadnutom rozsudku v bode 111., v rozpore s listinnými dôkazmi, zisteným skutkovým stavom, ustálenou súdnou praxou, súd prvej inštancie na rozdiel od svojho predchádzajúceho rozsudku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nesprávne uznal úhradu tarifnej odmeny žalobcovi vyúčtovanú faktúrou č. 65/2005 vychádzajúcu z tarifnej hodnoty veci v sume 705.436,- Sk, keď podľa žalobcu mal vychádzať zo sumy 850.000,- Sk, ktorá predstavovala vymáhanú sumu celej pohľadávky. Rozdiel, ktorý takto vznikol pritom vyčíslil sumou 772,18 Eur, ktorej zaplataenia spolu s príslušenstvom sa podaným odvolaním domáhal.

50. Tu odvolaciemu súdu nezostáva iné, len zopakovať právny názor, ktorý vyslovil vo svojom predchádzajúcom uznesení č.k. 25Co/159/2017-609 zo dňa 21.11.2018 v odseku 78., na ktorom zotráva, že z pripojeného spisu Okresného súdu Piešťany 4C/37/2003 bolo zistené, že predmetom žaloby podľa petitu (žalovaného v tomto konaní proti L. P.) bolo zaplataenie sumy 705.436,- Sk s úrokmi z omeškania 15,5% od 16.5.2002 do zaplataenia. V priebehu daného konania predmet konania nebol zmenený. Konanie právoplatne skončilo schválením súdneho zmieru na základe ktorého sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu 705.436,- Sk bez úroku z omeškania. Plnomocenstvo pre žalobcu ako advokáta žalovaného zo dňa 14.1.2003, založené v danom spise, bolo udelené ako generálne - všeobecné na zastupovanie pri všetkých právnych a procesných úkonov v právnej veci vymáhania pohľadávky vo výške 850.000,- Sk. Táto suma bola pôžička, ktorú poskytol tu žalovaný matke L. P., ktorý ako dedič zodpovedal za dlhy matky - poručiteľky len do výšky nadobudnutého dedičstva (§ 470 OZ) t. j. do sumy 705.436,- Sk. Z uvedeného je zrejmé, že hodnotou práva resp. výškou peňažného plnenia v predmetnom súdnom konaní, z ktorej sa vychádza pri určení tarifnej hodnoty v zmysle § 13 ods. 1 vyhl. č. 163/2002 Zb. resp. § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., bola suma 705.436,- Sk, pričom je bez významu, že v generálnom plnomocenstve pripojenom k žalobe je uvedená vyššia suma. Predmet konania je určovaný žalobou a nie plnomocenstvom. Všetky úkony smerujúce voči dedičovi L. P., nielen priamo v konaní Okresného súdu Piešťany č.k. 4C 37/2003, ale i ďalšie nadväzujúce vo fa. č. 65/2005 uplatnené, mieriace k vymoženiu tejto pohľadávky, mohli účinne smerovať len voči vymoženiu sumy za ktorú ako dedič zodpovedal, teda do výšky nadobudnutého dedičstva 705.436,- Sk.

51. V predmetnom súdnom konaní pred Okresným súdom Piešťany pod č.k. 4C/37/2003 nemohla byť voči žalovanému dedičovi vymáhaná vyššia suma ako výška ním nadobudnutého dedičstva, teda suma 705.436,- Sk, čoho si bol napokon aj žalobca ako advokát žalovaného vedomý, keď žaloba znela na zaplataenie tejto sumy. Žiaden z právnych úkonov poskytnutých v tejto právnej veci preto nemohol vychádzať z tarifnej hodnoty 850.000,- Sk (čo bola celková pohľadávka žalovaného voči právnenmu predchodcovi dlžníka). Pokiaľ sa v danom prípade mal advokát s klientom v predmetnom generálnom plnomocenstve dohodnúť na zastupovaní vo veci vymáhania pohľadávky vo výške 850.000,- Sk, nemožno to preto automaticky a formálne vzťahnuť aj na danú právnu veci, jednu z viacerých v rámci predmetného zastupovania. Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ by sa výška odmeny advokáta v danej veci mala odvíjať od sumy, ktorá bola formálne uvedená v generálnom plnomocenstve a tarifnou hodnotou by tak mala byť suma 850.000,- Sk, napriek tomu, že všetky úkony právnej pomoci, resp.

právnej služby mohli smerovať jedine k vymoženiu pohľadávky 705.436,- Sk, takéto dojednanie advokáta a klienta by bolo v rozpore s dobrými mravmi a preto v danom rozsahu aj absolútne neplatné (§ 3, § 39 v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka). Hoci zákonodarca neprípustnosť zmluvnej odmeny v rozpore s dobrými mravmi výslovne zakotvil až vo vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnéj od 1.1.2005, to neznamená, že tento všeobecný imperatív v zmysle cit. ust. neplatil aj za účinnosti predchádzajúcich vyhlášok.

52. Odvolací súd je preto toho názoru, že súd prvej inštancie v ods. 111. preskúmaného rozsudku pri nárokoch z faktúry č. 65/2005 postupoval správne, keď vychádzal z tarifnej hodnoty veci 705.436,- Sk a nie nesprávnej 850.000,- Sk ako sa toho domáha žalobca.

53. V tejto súvislosti žalobca v podanom odvolaní odkázal na niektoré rozhodnutia vyšších súdov, ktoré majú podporovať jeho stanovisko. Najvyšší súd SR vo veci 2 MCdo 15/2013 a obdobne aj vo veci 5 MCdo 10/2013 zaujal v podstate stanovisko, že pokiaľ nebola hodnota predmetu sporu a tým aj hodnota právnej služby určená už pri začatí súdneho konania, resp. v dobe začatia poskytovania právnej služby tak, ako to má na mysli ust. § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., je možné dospieť len k jedinému logickému záveru a to, že hodnotu predmetu sporu poskytovania právnej služby nie je možné vyjadriť v peniazoch a preto bolo potrebné odmenu vypočítať podľa tarifnej sadzby ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky. Tieto závery NS SR nič nemenia na predtým uvedených záveroch odvolacieho súdu totožných so závermi súdu prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, ktoré uvedeným záverom NS SR neodporujú. Závery NS SR vo veci sp. zn. 4MCdo 15/2013 sa netýkajú veci obdobnej ako je prejednávaná, predmetom konania tam bolo určenie vlastníctva k nehnuteľnosti a záverom, že pre stanovenie hodnoty sporu (ceny nehnuteľností) bolo potrebné vychádzať z vyhl. č. 492/2004 Z.z. Závery z tejto veci preto nie sú na daný prípad použiteľné. Vo veci sp. zn. 3Cdo/58/2012 Najvyšší súd riešil opätovne odlišnú otázku ne/ocenieľnosti určitej veci, práva alebo plnenia v čase pri začatí poskytovania právnej služby, pričom uzavrel, že určenie vlastníctva pozemku je vec ocenieľná. Toto rozhodnutie je opätovne na daný prípad neaplikovateľné. Obdobne otázku ne/ocenieľnosti predmetu súdneho sporu peniazmi pri začatí poskytovania právnej služby v konaní o určenie vlastníckeho práva sa zaoberá i nasledujúce rozhodnutie I.ÚS 119/2012. Žiadne zo žalobcom vyššie poukázaných rozhodnutí tu prijaté závery teda nevyvracia.

54. Ako ďalšie žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd nesprávne aplikoval ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 pri úkonoch pod písm. f), j) a m) faktúry č. 65/2005 v ods. 111. preskúmaného rozsudku s tým, že pri nich nešlo o obhajobu klienta v trestnom konaní, ale o úkony uskutočnené v mene poškodeného, pričom výška škody bola jednoznačná a korešpondovala s pohľadávkou žalovaného proti dedičovi právneho predchodcu ohľadom sumy 850.000,- Sk a preto tarifná hodnota mala byť určená ako keby išlo o civilné súdne konanie.

55. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že úkonom pod písm. f) podľa faktúry č. 65/2005 zo dňa 9.6.2005 došlo k podaniu trestného oznámenia na Okresný súd Piešťany v zmysle § 158 ods. 1 Trestného poriadku proti L. P., ktorý mal podľa oznamovateľa spáchať trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 a 4 Trestného zákona (č.l. 358 spisu). V závere podania je uvedené, že oznamovateľ sa zároveň ako poškodený pripája so svojím nárokom na náhradu škody k trestnému konaniu. Nasledujúcim podaním pod písm. j) zo dňa 1.7.2005 žalobca ako advokát žalovaného podal na OR PZ v Trnave oznámenie ďalších skutočností a predloženie dôkazov k predtým označenému trestnému oznámeniu. Napokon v uvedenej veci žalobca ako advokát pod písm. m) podal za žalovaného sťažnosť proti uzneseniu polície zo dňa 5.8.2005, ktorým vyšetrovateľ s odkazom na § 159 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, predmetnú vec odmietol, lebo podľa neho nešlo o trestný čin. Podľa zisteného žalovaný napokon s predmetnou sťažnosťou neuspel a dané trestné konanie nebolo ani začaté, ani vznesené obvinenie. Primárnym účelom daných úkonov, ako aj boli označené žalobcom, bola iniciácia trestného stíhania.

56. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti na podporu svojho názoru odkazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 560/2011 a I.ÚS 456/2015 (nesprávne uvádza I.ÚS 4656/2015), je potrebné poukázať na to, že obe citované rozhodnutia riešia prípad priznania náhrady trov trestného konania odsúdeným, ktoré vznikli poškodenému jeho zastúpením advokátom, pričom Ústavný súd SR odobril závery všeobecných súdov, že aj keď poškodenému v trestnom konaní nebol priznaný nárok na náhradu škody ani sčasti, z dôvodu okolností nezavinených poškodeným, je možné zaviazat' odsúdeného na náhradu trov právneho zastúpenia poškodeného a keďže advokát zastupujúci

poškodeného v tomto adhéznom konaní neplní úlohu obhajcu v trestnom konaní, treba mu priznať náhradu trov podľa tarify pre konanie v občianskoprávných veciach. V oboch prípadoch teda išlo o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia advokátovi poškodeného od odsúdeného v zavŕšenom trestnom konaní. V danom prípade sa ale jedná o odlišný prípad, kedy žalobca ako advokát žalovaného podal trestné oznámenie, rozšírenie trestného oznámenia a napokon sťažnosť proti uzneseniu, ktorým vyšetrovateľ trestné oznámenie odmietol, bez toho, aby v danej veci vôbec došlo k začatiu trestného stíhania, resp. prípravného konania a teda predtým ako poškodený v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku mohol účinne súdu navrhnúť, aby v odsudzujúcom rozsudku súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť mu škodu (najneskôr do skončenia vyšetrovania). Pri predmetných úkonoch žalobca zastupoval žalovaného vo fáze ešte pred začatím trestného stíhania, až v rámci ktorého si mohol účinne uplatniť nárok na náhradu škody voči konkrétnemu obvinenému. Odvolací súd je toho názoru, že je podstatný rozdiel, či si poškodený už reálne uplatňuje náhradu škody v prebiehajúcom trestnom konaní, alebo ešte len iniciuje začatie takéhoto konania, ktoré napokon v danom prípade ani začaté nebolo, resp. skončilo hneď odmietnutím trestného oznámenia.

57. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd v zhode s prvoinštančným zotrváva na názore, že za úkony právnej služby žalobcu ako advokáta žalovaného vo vzťahu k faktúre č. 65/2005 pod písm. f) z 9.6.2005 (trestné oznámenie), j) z 1.7.2005 (rozšírenie trestného oznámenia, m) z 18.8.2005 (sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia), nemôže prináležať advokátovi poškodeného nárok na náhradu trov podľa tarifnej hodnoty výšky peňažného plnenia, teda výšky škody 850.000,- Sk v zmysle § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., keďže právna služba pri týchto úkonoch sa s poukazom na vyššie uvedené, nemohla týkať priamo uplatnenia nároku na náhradu, škody. Súd prvej inštancie preto správne pri týchto úkonoch priznal odmenu v zmysle § 11 ods. 1 cit. vyhl. a to vo výške 1/13 výpočtového základu, keďže hodnotu veci (podanie trestného oznámenia, rozšírenie trestného oznámenia a sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia) nebolo možné vyjadriť v peniazoch.

58. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzatvára, že nebol naplnený ani druhý z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom. Odvolanie žalobcu ako celok bolo preto nedôvodné.

59. Vzhľadom na uvedené pod písm. A/ bolo potom dôvodným, aby odvolací súd preskúmaný rozsudok v časti zamietajúceho výroku II., v rozsahu v ktorom bol napadnutý odvolaním žalobcu, s použitím § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

B. K odvolacím dôvodom uplatneným žalovaným:

I. K faktúre č. 73/2005 (za zastupovanie vo veciach 5C/168/00 a 11C/270/01)

60. Pri tejto faktúre žalovaný súhlasil so záverom prvoinštančného súdu, že správne fakturovaná suma mala byť 581,52 Eur, nesúhlasil ale s tým, že žalovaný je povinný túto sumu žalobcovi aj uhradiť a to včítane úroku z omeškania, pretože z tejto faktúry nie je žalovaný dlžný žalobcovi nič, keďže bola uhradená zaplatením zálohy vo výške 20.000,- Sk, čo je 663,87 Eur dňa 21.10.2004. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku (ods. 111) pritom vyplýva, že súd prvej inštancie túto zálohu zohľadnil a odrátal z inej faktúry č. 65/2005.

61. V spise sa nachádzajú dva listinné dôkazy o úhrade záloh žalovaným žalobcovi. Príjmový pokladničný doklad na č.l. 44 je zo dňa 21.10.2004, potvrdzuje prijatie žalobcom od žalovaného zálohy 20.000,- Sk k č.k. 5C/168/2000. Pri príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 13.6.2005 (č.l. 45) žalobca potvrdil prijatie od žalovaného zálohy 10.000,- Sk vo veci c/a P. za čím je uvedené 2. záloha. Žalovaný pritom tvrdil, že z tohto dokladu vyplýva, že žalobcovi zaplatil aj prvú zálohu bez vydania potvrdenia, pričom uvádzal, že sa tak stalo dňa 11.12.2002 a to vo výške 20.000,- Sk. Žalobca uhradenie akejkoľvek inej zálohy okrem uvedených dvoch, podľa predmetných príjmových pokladničných dokladov, poprel. Namietal, že nemohol prijať zálohu dňa 11.12.2002 vo veci, v ktorej začal žalovaného zastupovať až 14.1.2003. Pokiaľ je na pokladničnom doklade z 21.10.2004 uvedené, že záloha bola zaplatená k č.k. 5C/168/00, jednalo sa o chybu jeho zamestnankyne, malo ísť o zálohu vo veci c/a P., na čo bol žalovaný upozornený a preto na nasledujúcom doklade zo dňa 13.6.2005 je už uvedené, že sa jedná o v poradí druhú zálohu v tejto veci c/a P. Tvrdeniu žalobcu nasvedčuje aj to, že vo vystavenej faktúre č. 65/2005 za zastupovanie vo veci PN 4C/37/03 c/a P. zohľadnil zálohu v celkovej sume 30.000,- Sk.

62. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi zálohy na poskytované právne služby v celkovej sume 30.000,- Sk podľa dvoch vyššie citovaných pokladničných dokladov, pričom obe zálohy uhradil vo veci č.k. PN 4C/37/03 a PN 2639/05 proti žalovanému P.. Ničím nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobcovi zaplatil aj ďalšiu zálohu bez vydania potvrdenia dňa 11.12.2002 vo výške 20.000,- Sk, čím neuniesol svoje dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie preto správne sumu preukázaných záloh 30.000,- Sk odrátal od sumy faktúry č. 65/2005. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodným predmetnú zálohu v sume 20.000,- Sk zohľadňovať pri vyčíslení faktúry č. 73/2005, ako sa toho domáhal žalovaný v podanom odvolaní.

63. V tejto súvislosti odvolací súd zaujíma stanovisko aj k ďalšej súvisiacej námietke žalovaného v odvolaní týkajúcej sa záloh (na str. 11 odvolania). Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 115. odôvodnenia preskúmaného rozsudku uzatvára, že zo skutkového stavu uhradenie inej zálohy, teda ani prípadnej 1. zálohy nevyplýva, z textu odôvodnenia je zrejmé, že tým má súd na mysli žalovaným tvrdené vyplatenie zálohy 20.000,- Sk v hotovosti dňa 11.12.2002 bez vydania potvrdenia, teda inej zálohy ako záloh zo dňa 21.10.2004 a 13.6.2005, o ktorých boli vydané príjmové pokladničné doklady. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne uzavrel, vychádzajúc pritom nutne z výsledkov vykonaného dokazovania, že uhradenie údajnej zálohy dňa 11.12.2002 vo veci c/a P. ničím preukázané nebolo a už vôbec nie výška tejto zálohy. Na iné ako preukázané zálohy 20.000,- Sk zo dňa 21.10.2004 a 10.000,- Sk zo dňa 13.6.2005 - obe vo veci proti žalovanému P., preto nebolo dôvodným prihliadať. Konštatovanie súdu prvej inštancie v ods. 115. preskúmaného rozsudku preto nie je ani zmätočné, ani si súd neprotirečí, pretože odmietol zohľadniť iba žalovaným tvrdenú a ničím nepreukázanú zálohu 20.000,- Sk, ktorá mala byť uhradená dňa 11.2.2002. Nemal tým na mysli zálohu 20.000,- Sk, ktorá preukázateľne bola uhradená dňa 21.10.2004. Prvoinštančný súd zohľadnil zaplatenie záloh vo výške 30.000,- Sk k faktúre č. 65/2005 (ods. 111. preskúmaného rozsudku). Preto nie je zrejmé z čoho žalovaný vychádza, keď namieta, že súd by nemal zastávať názor, že žalovaný neuhradil zálohu v tejto právnej veci v sume 30.000,- Sk.

II. Fa č. 66/2005

Úkon pod položkou c) zo dňa 25.1.2005 - prevzatie a príprava zastúpenia 25.1.2005 (správne 11.1.2005)

64. Žalovaný s poukazom na ust. § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. namietal, že ku dňu prevzatia zastúpenia správne k 11.1.2005, nebol vypracovaný znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty dedičstva a preto predmetný úkon právnej služby sa nedal oceniť, pričom z dokazovania ani nevyplýva v akom rozsahu v uvedenom čase strany ustálili hodnotu celého dedičstva, z ktorého by následne bola zistiteľná hodnota dedičského podielu žalovaného. Znalecký posudok bol vyhotovený až dňa 3.3.2005. Ako druhé k tomuto bodu žalovaný namietal, že v danom prípade nešlo o úkon právnej služby, ktorého účelom a predmetom bolo získať celú hodnotu dedičstva, keď žalovaný bol zákonným dedičom po poručiiteľke v rozsahu 1/5 a právna služba sa týkala dedičského práva žalovaného a smerovala k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaného minimálne v rozsahu jeho zákonného dedičského podielu. Nebolo preto správne určovať ako tarifnú hodnotu právnej veci celú hodnotu dedičstva.

65. Súd prvej inštancie pri ocenení uvedeného úkonu vychádzal z hodnoty predmetného nehnuteľného majetku 108.322,- Sk pri zohľadnení investícií tretích osôb s tým, že táto suma neprevyšovala hodnotu majetku určenú znaleckým posudkom Ing. Hornákovej č. 019/2005 s odkazom na právny názor odvolacieho súdu, ktorý ustálil, že hodnota veci bola oceneľná v peniazoch už pred vypracovaním predmetného znaleckého posudku a preto neprichádza do úvahy aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z.

66. V zmysle § 10 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

67. Podľa § 11 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

68. Bolo preukázaným a nesporným, že k prevzatiu a príprave zastúpenia vo veci dodatočného prejednávania dedičstva po neb. T. V.j č.k. 20D/784/2005 na Okresnom súde Trnava, došlo dňa 11.1.2005, hoci vo faktúre č. 66/2005 je nesprávne uvedený dátum 25.1.2005, pričom znalecký posudok Ing. Hornákovkej č. 019/2005, ktorým bola zistená hodnota predmetného dedičstva bol vyhotovený až následne dňa 3.3.2005.

69. Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku (ods. 73) uviedol, že nepovažuje za dôvodnú námietku žalovaného, že predmetný znalecký posudok bol vypracovaný až po poskytnutí úkonu prevzatia a zastúpenia advokátom, keďže k fakturácii došlo až po vykonaní tohto znaleckého posudku, ktorý stanovil hodnotu veci a z ničoho nemožno vyvodíť podmienku, že ocenenie predmetu konania musí predchádzať vykonaniu úkonu právnej služby s tým, že tarifná hodnota veci bola rovnaká pred i po vypracovaní znaleckého posudku a keďže hodnota veci bola oceníteľná v peniazoch už pred vypracovaním znaleckého posudku, neprichádza preto do úvahy aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z., ako sa toho domáha žalovaný, z ktorého právneho názoru vychádzal aj prvoinštančný súd v preskúmanom rozsudku.

70. Odvolací súd nevidí dôvod, aby sa od svojho uvedeného právneho názoru odklonil. Podľa jeho úsudku úmyslom zákonodarcu pri formulácii cit. ust. § 10 ods. 2 cit. vyhl. nebolo, aby hodnota predmetu sporu bola presne vyčíslená už v čase začatia poskytovania právnej služby, ale určenie časového momentu rozhodujúceho pre zohľadnenie výšky peňažného plnenia alebo ceny veci alebo práva. V predmetnej veci cena, resp. hodnota dedičského práva žalobcu bola nesporne oceníteľná už v čase pri začatí poskytovania právnej služby. Odvolací súd preto nepovažoval za rozhodné, že v čase začatia poskytovania právnej služby nebola aj konkrétne stanovená znaleckým posudkom. Už pri začatí poskytovania právnej služby bola cena dedičského práva nesporne daná a určiteľná aj keď v danom období nebola znaleckým posudkom určená konkrétna výška tohto plnenia. Výklad cit. ust. § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky tak, ako ho podáva žalovaný odvolateľ, že pokiaľ presná cena veci alebo práva nie je stanovená (znaleckým posudkom) ku dňu začatia poskytovania právnej služby, je potrebné ako základnú sadzbu tarifnej odmeny uplatniť 1/13 výpočtového základu v zmysle § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, odvolací súd považuje za reštriktívny a nenáležitý. V danom prípade navyiac rozhodne nebola splnená podmienka hypotézy cit. ust. § 11 ods. 1 cit. vyhlášky, že hodnotu veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch, ani že ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, keďže hodnotu dedičského práva nesporne je možné a pre potreby dedičského konania aj nevyhnutné vyjadriť v peniazoch, pričom jej zistenie v danom prípade nemohlo byť ani nebolo spojené ani s nepomernými ťažkosťami. Podmienky pre aplikáciu cit. § 11 ods. 1 vyhlášky v danom prípade teda neboli splnené. Podľa odvolacieho súdu nie je správny zužujúci výklad, že ak cena dedičského práva v danom prípade nebola ešte znaleckým posudkom stanovená v čase začatia poskytovania zastupovania advokátom, má sa vychádzať z toho, že hodnotu tohto práva nie je možné vyjadriť v peniazoch. Uvedený reštriktívny výklad ust. § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky odvolací súd považuje za neprimeraný aj z toho dôvodu, že vo veľa súdnych sporoch, v ktorých sú strany zastúpené advokátmi dochádza k ustáleniu konkrétnej ceny práva až v priebehu súdneho konania (spravidla znaleckými posudkami), a bolo by neprimerané, aby v týchto veľakrát právne náročných sporoch, bola z tohto dôvodu strana zastupovaná advokátom za neprimerane nízku odmenu vo výške 1/13 výpočtového základu, nereflektujúcu náročnosť sporu.

71. V danej dedičskej veci zastupoval žalobca ako advokát žalovaného ako dediča v dodatočnom dedičskom konaní, pričom dedičský podiel žalovaného (ako jedného z piatich detí nebohej poručiteľky, ktorá nezanechala závet) bol 1/5. Predmetná právna služba sa teda týkala nadobudnutia zastúpeným jeho zákonného dedičského podielu, teda 1/5-iny hodnoty dedičstva. Odvolací súd preto zhodne so žalovaným nepovažoval za správne, ak si žalobca v predmetnej faktúre uplatnil a okresný súd akceptoval, ako tarifnú hodnotu cenu celého dedičstva a nie iba dedičského podielu žalovaného, t.j. 1/5 zo 108.322,- Sk, čo je 21.664,40 Sk.

72. Za predmetný úkon právnej služby mala byť správne priznaná odmena v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ vyhl. 655/04 Z.z. vo výške 1.550, -. Sk (namiesto 3.950,- Sk), čo činí rozdiel - 2.450,- Sk.

Úkon pod položkou d) - spísanie návrhu na dodatočné dedičské konanie zo dňa 14.3.2005

73. Odmeny za tento úkon právnej služby sa týka to, čo je uvedené vyššie pod položkou c).

74. Za predmetný úkon právnej služby mala byť správne priznaná odmena v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ vyhl. 655/04 Z.z. vo výške 1.550,- Sk (namiesto 3.950,- Sk), čo činí rozdiel - 2.450,- Sk.

Úkon pod položkou e) - pojednávane u súdneho komisára 6.10.2005

75. Tu žalovaný vychádzal z toho, že v tomto dedičskom konaní žalovaný napokon získal polovicu z aktív dedičstva ktorých hodnota v peňažnom vyjadrení je 54.161,- Sk a vychádzajúc z tejto sumy správne tarifná odmena mala byť 3.250,- Sk plus 150,- Sk = 3.400,- Sk, pričom nesprávne bolo vychádzať z tarifnej hodnoty 108.322,- Sk, ktorá nepredstavuje hodnotu nadobudnutého dedičského podielu žalovaného a nejedná sa ani o hodnotu jeho zákonného dedičského podielu.

76. V tejto súvislosti odvolací súd obdobne ako v predchádzajúcich dvoch bodoch uvádza, že pri stanovovaní odmeny za tento úkon právnej služby nebolo dôvodným vychádzať z hodnoty celého dedičstva 108.322,- Sk, ale rovnako ako pri začatí poskytovania právnej služby (§ 10 ods. 2 cit. vyhl.) z 1/5 hodnoty dedičstva, a to bez ohľadu na výsledok pri tomto čiastkovom úkone. Ak žalovaný odvolateľ vychádzal z toho, že pri tomto úkone napokon žalovaný získal polovicu z hodnoty dedičstva v sume 54.161,- Sk, a preto správne tarifná odmena za tento úkon predstavuje sumu 3.250,- Sk plus 150,- Sk = 3.400,- Sk, odvolaciemu súdu viazanému rozsahom odvolania (§ 379 CSP), neostávalo iné ako toto akceptovať.

77. Za predmetný úkon právnej služby mala byť potom priznaná odmena v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. d/ vyhl. 655/04 Z.z. vo výške 2.450,- Sk. Žalovaný odvolateľ ale odmenu vyčíslil na 3.250,-, čo bolo potrebné pri viazanosti rozsahom odvolania akceptovať. Rozdiel oproti sume priznanej prvoinštančným súdom (3.950,- Sk) je - 700,- Sk.

78. Čo sa týka úrokov z omeškania z tejto faktúry, žalovaný v odvolaní namietal, že nemali byť priznané, keďže nebolo preukázané, že žalobca vykonal riadne vyúčtovanie právnych služieb, že si nesplnil povinnosť a neposkytol súčinnosť potrebnú na riadne splnenie záväzku a preto nedochádza podľa § 520 OZ k omeškaniu žalovaného ako dlžníka, ktorý nie je v omeškaní ani do dňa podania odvolania, keďže vyúčtovanie nebolo uskutočnené riadne.

79. Odvolací súd sa nestotožnil s touto námietkou žalovaného, že pokiaľ predmetné faktúry neboli perfektné, nebol žalovaný povinný z nich uhradiť ani ním uznané čiastky a preto sa nedostal do omeškania. Odvolací súd sa už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu v rozsahu súdmi priznaného dlhu z daných faktúr a preto bol povinný v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období, zaplatiť aj úrok z omeškania, ako ho k tomu zaviazal prvoinštančný súd. Súd prvej inštancie správne uviedol, že pokiaľ žalovaný nesúhlasil s vyúčtovanou sumou a neuhradil ani časť tejto sumy, šiel tak dobrovoľne do rizika vzniku omeškania v prípade posúdenia tejto sumy ako dôvodnej napriek tomu, že mohol v časti zodpovedajúcej jeho súhlasu plniť a vyhnúť sa tak omeškaniu. Odvolací súd je toho názoru, že nie je náležité tvrdenie žalovaného, že tým, že žalobca nepredložil žalovanému v celom rozsahu správne faktúry, neposkytol mu tým potrebnú súčinnosť na splnenie dlhu, čím sa mal ako veriteľ dostať do omeškania. Žalovaným poukazované ust. § 520 OZ veta prvá nie je možné vykladať tak, že za súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu zo strany veriteľa je dôvodné považovať v celom rozsahu perfektnú faktúru. Žalovaný totižto mohol splniť svoj dlh v ním uznanom rozsahu aj na základe čiastočne správnych faktúr. Ust. § 520 OZ veta prvá nie je preto na daný prípad aplikovateľné.

80. Rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 140/2002, na ktorý v tejto súvislosti poukazoval žalovaný, nie je na daný prípad vôbec použiteľné. V predmetnej veci NS SR sa jednalo o špecifický prípad povinnosti nájomcu zaplatiť poplatok z omeškania, ak nezaplatil úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu do piatich dní po jej splatnosti, v zmysle § 697 OZ. Súdny v danom prípade žalobcovi vytkli, že dovtedy nevykonal riadne vyúčtovanie - zúčtovanie nákladov na plnenia poskytované s užívaním bytu (teplo,

voda, stočné) vynaložených dodávateľom, v dôsledku čoho nemohla nastať ich splatnosť. Uvedené rozhodnutie pre absolútnu odlišnosť, nie je na daný prípad preto aplikovateľné.

81. Podľa záverov súdu v tejto veci, žalobca dotknutými faktúrami vykonal sčasti riadne vyúčtovanie poskytnutých úkonov právnej služby a preto v tomto rozsahu bolo povinnosťou žalovaného predmetné faktúry uhradiť, a ak tak v lehote splatnosti faktúr neurobil, dostal sa v rozsahu súdmi priznaných súm do omeškania, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období.

82. Vychádzajúc z uvedeného vo vzťahu k nároku z tejto faktúry nemal byť žalobcovi priznaný nárok v sume 5.600,- Sk (2.450,- + 2.450,- +700,-) t.j. 185,89 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 5.11.2005 do zaplatenia.

II. K faktúre č. 65/2005 (za zastupovanie vo veciach proti P.)

83. Pri tejto faktúre žalovaný poukázal na to, že právne služby boli uskutočňované počas účinnosti dvoch vyhlášok a to č. 163/2002 Z.z. platnej do 31.12.2004 a č. 655/2004 Z.z. platnej od 1.1.2005, pričom pri niektorých položkách postupoval súd prvej inštancie správne a pri niektorých nie, preto namieta správnosť výpočtu tarifnej odmeny.

84. Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku (ods. 79) uviedol, že pre účely určenia výšky odmeny advokáta za poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, kedy advokát začal klientovi poskytoval právne služby. Z faktúry č. 65/2005 vyplýva, že časť úkonov bola poskytnutá do 30.4.2005, teda za účinnosti vyhl. č. 163/2002 Z.z. a časť úkonov od 1.5.2005, teda už za účinnosti vyhl. č. 655/2004 Z.z., ktorá v § 10 ods. 2 výslovne zakotvuje, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby;... V prechodnom ustanovení vyhl. č. 655/2004 Z.z. v § 20 zákonodarca zakotvil, že za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti tejto vyhlášky patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov. Aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3MCo do 17/2010, dovolací súd zaujal stanovisko, že „... pre účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, kedy advokát začal poskytovať právne služby.“ Pre určenie výšky odmeny advokáta je teda rozhodujúca vyhl. účinná v čase vykonania úkonu.

a) Príprava a prevzatie zastúpenia 14.1.2003

- z hodnoty veci 705.436,- Sk odmena za úkon podľa § 13 ods. 1 vyhl. č. 163/2002 Z.z. je 11.704,36 Sk, a nie 12.150,- Sk určená prvoinštančným súdom nesprávne podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ktorá platila až od 1.1.2005; plus režijný paušál 128,- Sk, spolu 11.832,36 Sk (nie 11.832,28 ako uvádza odvolateľ). K námietke žalobcu sa žiada uviesť, že podľa názoru odvolacieho súdu sa zaokrúhľovanie podľa § 25 vyhl. č. 163/2002 Z.z. na celé desaťkoruny nahor, týka až celej vypočítanej odmeny a nie odmeny za každý jednotlivý úkon. Za predmetný úkon právnej služby mala byť potom priznaná odmena 11.704,36 Sk, a nie 12.150,- Sk. Rozdiel je - 445,64 Sk.

b) Písomné podanie žaloby zo dňa 18.2.2003

- obdobne ako pod písm. a): tarifná odmena za tento úkon právnej služby je správne 11.704,36 Sk plus paušál 128,- Sk, spolu 11.832,36 Sk. Za predmetný úkon právnej služby mala byť potom priznaná odmena 11.704,36 Sk, a nie 12.150,- Sk. Rozdiel je - 445,64 Sk.

e) Písomné podanie na kataster zo dňa 8.6.2005

- žalovaný bol názoru, že hodnotu tohto úkonu právnej služby nemožno vyjadriť v peniazoch. Ide o podanie - oznámenie právnych skutočností, v ktorom žalobca Správe katastra v Piešťanoch, s odkazom na prebiehajúce konanie pred Okresným súdom Piešťany sp. zn. PN 4C/37/2003, oznamuje, že L. P. je podielovým spoluvlastníkom uvedených nehnuteľností a že z LV zistil, že zaťažil označenú nehnuteľnosť, hoci si bol vedomý, že má záväzok voči žalovanému. Zároveň oznámil, že podal návrh na predbežné opatrenie a žiadal, aby na to Správa katastra zobrala pri rozhodovaní o návrhu na vklad zreteľ.

85. Odvolací súd je názoru, že predmetný úkon právnej služby sa netýkal priamo veci samej a tak jeho ocenenie podľa § 14 ods. 1 písm. c) prvoinštančným súdom bolo nenáležité. Cena veci, či práva pri uskutočnení tohto úkonu - oznam katastra - bola neoceníteľná v peniazoch. Vzhľadom na to bolo potrebné tento úkon účtovať odmenu v zmysle § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1/13 výpočtového základu, teda 1.154,- Sk a nie 6.075,-. Rozdiel je - 4.921,- Sk.

g) Podanie - list manželom R. zo dňa 9.6.2005 (č.l. 360)

- i pri tomto úkone bol žalovaný názoru, že nie je možné určiť tarifnú hodnotu tejto veci, keďže v liste žalobca upozorňuje manželov R., že by sa mohli stať účastníkmi dlžníkových úkonov, ktoré vykonáva v úmysle ukrátiť veriteľa a pri odporovateľnosti sa tarifná odmena určuje podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. t.j. 1/13 výpočtového základu tak, že správne tarifná hodnota tohto úkonu mala byť 1.154,- Sk plus 150,- Sk = 1.304,- Sk. Súd neuviedol z akých dôvodov za tarifnú hodnotu tohto úkonu považoval sumu 705.436,- Sk, hoci sa jednalo o úkon mimo súdneho konania a jeho predmetom nebolo majetkové právo žalovaného. Žalovaný tiež namietal, že súd neuviedol, ktorý úkon pod touto položkou posudzoval, keďže je v nej obsiahnutý aj návrh na zápis poznámky do katastra zo dňa 10.6.2005. Ani v prípade tohto úkonu sa nemôže jednať o úkon s tarifnou hodnotou 705.436,- Sk, pretože bol vykonaný v čase, keď žalovaný ne disponoval predbežným opatrením s tým, že len na základe samotného návrhu na predbežné opatrenie správa katastra nemohla a ani nevyznačila žiadnu poznámku na LV. Poskytnutie tohto úkonu z 10.6.2005 nebolo preukázané ani podacím lístkom, ani pečiatkou zo správy katastra, v spise sa nachádza len list podpísaný žalobcom bez dôkazu o jeho podaní.

86. Odvolací súd v tejto súvislosti, aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 9/2009, súhlasí so žalovaným, že pri určení neúčinnosti právneho úkonu, hodnotu predmetu konania nemožno vyjadriť v peniazoch. I keby bolo podanie tohto návrhu jedným z viacerých procesných prostriedkov, ktorými žalobca sleduje dosiahnutie takého konečného cieľa, ktorý je vyjadriteľný v peniazoch, nemožno prehladať, že návrhom na určenie neúčinnosti právneho úkonu sa má (a môže) iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho ne/účinnosti); návrhom sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch. Hodnota veci, ktorej sa daný úkon týka - podanie oznamujúce dotknutým tretím osobám (nie súdu, orgánu či protistrane podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhl.), že môžu byť účastníkmi odporovateľného právneho úkonu, je preto neoceníteľná a tarifná odmena prináleží podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. t.j. 1/13 výpočtového základu tak, že správne odmena za tento úkon mala byť 1.154,- Sk a nie 6.075 Sk. Rozdiel je - 4.921,- Sk.

87. Žalobca si oba úkony vo faktúre účtuje ako jeden (so znížením o 50 %), teda ako by si odmenu za druhý neúčtoval. Je tiež pravdou, že realizáciu úkonu z 10.6.2005 riadne nepreukázal. Navyiac úkon - návrh na zápis poznámky do katastra zo dňa 10.6.2005, ktorý iba nadväzuje na predchádzajúci úkon z 8.6.2005 a žiada sa ním zápis obmedzujúcej poznámky, ktorá žiadosť mohla byť daná už pri krátko predchádzajúcom úkone, je aj neúčelný. Niet teda dôvod osobitne sa zaoberať odmenou za tento úkon.

h) Návrh na zápis obmedzujúcej poznámky do katastra zo 14.6.2005 (č.l. 363)

- obsahom tohto úkonu bol návrh na vykonanie poznámky v katastri na základe vydaného predbežného opatrenia, s cieľom zabrániť prevodu vlastníckeho práva z dlžníka žalovaného na tretie osoby, a súvisel s odporovateľnosťou tohto úkonu. Toto podanie nemohlo priznať právo žalovaného, ktorého hodnota by bola vyjadriteľná v peniazoch, ale iba odstrániť existujúcu neistotu a riziko, že dlžník prevedie majetok na tretie osoby. Za nesprávny právny názor preto žalovaný považuje názor súdu, že tarifná hodnota tohto úkonu je 705.436,- Sk. Jedná sa o úkon, ktorého hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch, správna tarifná odmena za tento úkon mala byť 1/13 výpočtového základu, t.j. 1.154,- Sk. Súd sa podľa neho nevysporiadal s námietkami žalovaného s odkazom na judikát NS SR sp. zn. 3MCdo 9/2009.

88. Odvolací súd je názoru, že predmetný úkon právnej služby - návrh katastra, sa netýkal priamo veci samej a tak jeho ocenenie podľa § 14 ods. 1 písm. c) prvoinštančným súdom bolo nenáležité. Cena veci, či práva pri uskutočnení tohto úkonu - návrh katastra na zápis poznámky - bola neoceníteľná v peniazoch. Vzhľadom na to bolo potrebné tento úkon účtovať odmenu v zmysle § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1/13 výpočtového základu, teda 1.154,- Sk a nie 6.075,- Sk. Rozdiel je - 4.921,- Sk.

i) úkon zo dňa 24.6.2006 - písomné podanie na iný orgán - žiadosť o súčinnosť katastra + zaslanie PO záložnému veriteľovi (č.l. 364 - 369)

- žalovaný argumentoval, že žalobca doručil do spisu tri podania s dátumom 24.6.2005 označené 10 a 11 a to: Návrh na vykonanie zápisu poznámky do KN z 14.6.2005 - doplnenie listiny (PO opatrené pečiatkou vykonateľnosti), Žiadosť o písomné oznámenie obsahu návrhu na vklad do KN adresované katastru v Piešťanoch a Oznámenie SLSP o existencii vykonateľného PO, ktoré pripojil. Pokiaľ ide o úkon Doplnenie listiny adresovaný katastru, týmto žalobca len dopĺňa svoj návrh na zápis obmedzujúcej poznámky zo 14.6.2005 overenou kópiou PO s doložkou vykonateľnosti. Nejedná sa o samostatný úkon právnej služby, ide len o doplnenie prechádzajúceho podania zo dňa 14.6.2006 o prílohu, resp. doručenie prílohy k prechádzajúcemu podaniu. Podaním z 24.6.2005 adresovaným SLSP, rovnako len dopĺňa svoje predchádzajúce podanie o prílohu - vykonateľné predbežné opatrenie, nejde o úkon právnej služby. Čo sa týka podania na kataster z 24.6.2005, obsahom tohto úkonu je žiadosť adresovaná katastru, aby žalobcovi oznámili, aký je obsah návrhu na vklad, ktorý uskutočnil dlžník žalovaného a tretie osoby. Podľa obsahu ide o úkon, ktorý je neoceniteľný v peniazoch. Týmto úkonom sa nepriznávalo žiadne majetkové právo žalovaného, takže tarifná odmena mala byť určovaná podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004Z.z. ako 1/13 výpočtového základu, t.j. 1.154,- Sk.

89. Odvolací súd je názoru, že predmetné tri úkony právnej služby - doplnenia predchádzajúcich dvoch podaní o prílohu predbežné opatrenie, ani žiadosť o informáciu od katastra, sa netýkali priamo veci samej a tak ich ocenenie podľa § 14 ods. 1 písm. c) prvoinštančným súdom bolo nenáležité. Cena vecí, či práva pri uskutočnení týchto úkonov - doplnenia predchádzajúcich podaní o prílohu a žiadosť o informáciu, boli neoceniteľné v peniazoch. Vzhľadom na to bolo potrebné za tento žalobcom zlúčený úkon účtovať odmenu v zmysle § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 1/13 výpočtového základu, teda 1.154,- Sk a nie 6.075,-. Rozdiel je - 4.921,- Sk.

j) rozšírenie trestného oznámenia + návrh na zaistenie účtu zo dňa 1.7.2005 (č.l. 371, 372).
- podľa žalovaného pri tomto úkone je správne určená základná sadzba tarifnej odmeny vo výške 1.154,- Sk, avšak zrejme chybou je režijný paušál namiesto 150,- Sk 300,- Sk. Žalovaný zrejme prehliadol, že obsahom sú dva hoci zlúčené úkony právnej služby ku ktorým v zmysle § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., náležia dva režijné paušály, teda spolu 300,- Eur.

90. Vychádzajúc z uvedeného vo vzťahu k nároku z tejto faktúry nemal byť žalobcovi priznaný nárok v sume 20.575,28 Sk (445,64 + 445,64 + 4.921,- + 4.921,- + 4.921,- + 4.921,-) t.j. 682,97 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 1.11.2005 do zaplatenia.

III. Vyčíslenie

91. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, oproti záverom súdu prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, mala byť žalobcovi priznaná suma istiny nižšia o 26.175,28 Sk, t.j. 868,86 Eur, z toho vo vzťahu k fa 66/2005 v sume 185,89 Eur a k fa 65/2005 v sume 682,98 Eur, v ktorej časti aj s náležiacim príslušenstvom, mala byť žaloba (tiež) zamietnutá.

92. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd v dôsledku čiastočne nesprávneho právneho posúdenia vecí súdom prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I. v časti, ktorou bolo žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 682,97 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 1.11.2005 do zaplatenia a sumu 185,89 Eur spolu s úrokom z omeškania 6 % ročne od 5.11.2005 do zaplatenia, s použitím § 388 CSP zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol, a vo zvyšku v napadnutom rozsahu vyhovujúci výrok I. rozsudku, s použitím § 387 CSP, ako vecne správny potvrdil.

IV. K náhrade trov konania

93. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a ods. 2, § 262 ods. 1 a ods. 2, § 396 ods. 3 CSP rozhodol tak, že žalobcovi priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, pričom pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. Prípadná aplikácia ust. § 257 CSP nebola pre nespĺnenie podmienok dôvodná. Prvoinštančný súd porovnal žalobcom uplatnenú sumu 5.298,75 € a súdom priznanú sumu 3.134,30 €, z čoho vyvodil záver, že pomerne úspešnou stranou v spore je žalobca, nakoľko prevažnej časti jeho žaloby bolo vyhovené. Vo vzťahu k úrokom z omeškania uviedol, že tieto nekapitalizoval a nepoužil uvedenú hodnotu pre účely zistenia úspechu v spore, nakoľko pre pomerné rozdelenie

trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže žalobca príslušenstvo (úrok z omeškania) vo svojej žalobe nevyčíslil (tu odkázal na rozhodnutie NS SR sp .zn., 6Obo243/2007). Žalobca je potom tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, pričom k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobca sa domáhal zaplattenia sumy 5.298,75 € s príslušenstvom, no súdom mu bola priznaná suma 3.134,30 € s príslušenstvom, čomu zodpovedá úspech žalobcu 59,15 % a úspech žalovaného (neúspech žalobcu) 40,85 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 18,30 % (59,15 % - 40,85 %). Čo sa týka požadovaného priznania úspechu žalovanému v odvolacích konaniach (zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie), prvoinštančný súd sa s takýmto právnym názorom nestotožnil, keď vychádzal z konečného výsledku v spore a dodal, že rozhodnutia odvolacieho súdu neboli rozhodnutiami vo veci samej, jednalo sa o tzv. „zrušujúce“ rozhodnutia.

94. Žalovaný napadol rozhodnutie aj v tejto časti o náhrade trov konania. Bol názoru, že v prípade faktúry č. 73/2005 bol 100% úspešný, tak na istine, ako aj na príslušenstve. Správne fakturovaná suma predstavuje 17.519,- Sk s tým, že žalovaný preukázateľne uhradil na túto právnu vec sumu 20.000,- Sk, ktorá bola súčasťou tejto faktúry. Žalobca bol povinný žalovanému vrátiť vzniknutý preplatok v sume 2.481,- Sk čo neučinil. Pri faktúre č. 66/2005 žalovaný je toho názoru, že správne fakturovaná suma mala byť 274,31 Eur, žalobca žiada 578,87 Eur. Žalovaný by tak mal byť na istine úspešný na 47,45% a neúspešný na 52,55%. Pri faktúre č. 65/2005 žalovaný je toho názoru, že správne fakturovaná suma mala byť vo výške 1.179,99 Eur, žalobca žiada 3.757,52 Eur. Žalobca by tak mal byť na istine úspešný na 31,40% a neúspešný na 68,66%. Za chybu žalovaný považoval, že súd neprihliadol na výsledky dvoch predchádzajúcich odvolacích konaní, kde bol žalovaný na 100% úspešný. V tomto smere nebol postup súdu správny a rozhodnutie o náhrade trov konania preto nie je zákonné a vecne správne ani preskúmateľné.

95. Žalobca s názormi žalovaného v tejto časti odvolania nesúhlasil.

96. V zmysle § 255 CSP ods. 1 súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

97. V cit. ust. § 255 CSP sa ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania premieta zásada úspechu, resp. zásada zodpovednosti za výsledok sporu, ktorej výsledkom je, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania. Úspech v spore sa pritom zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti - petitu a konečného výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. V zmysle citovaného ustanovenia žalobca má plný úspech vo veci vtedy, keď súd vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu. Žalovaný má vo veci plný úspech vtedy, keď súd žalobu v plnom rozsahu zamietne. Ak nejde o prípad, v ktorom bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, musí byť v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia náhrada trov konania pomerne rozdelená. To vyžaduje pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu víťaznej strany odpočítať jeho neúspech, teda mieru neúspechu druhej strany. Vo výške rozdielu má úspešnejšia strana právo, aby jej druhá strana uhradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva.

98. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplattenia žalovanej sumy z titulu odmeny za právne služby, ktoré žalobca ako advokát poskytol žalovanému ako klientovi. Jednalo sa teda o jednu právnu vec, nešlo o viacero spojených právnych vecí - rôznych samostatných nárokov, ktoré by bolo možné označiť ako konanie o viacerých právnych veciach v spoločnom konaní. Išlo o rovnaký nárok na zaplattenie finančnej sumy z titulu odmeny advokáta, aj keď vychádzajúci z viacerých faktúr. Nebol preto dôvod pre účely rozhodovania o náhrade trov konania posudzovať ne/úspech strán pri každej z troch uplatnených faktúr osobitne a samostatne. Tu ide o prípad odlišný, než prípady posudzované NS ČR vo veci 6Cz 74/67 alebo NS SR sp. zn. 3MCdo 11/2011, v ktorých išlo o konanie o viacerých inak samostatných právnych veciach v jednom spoločnom konaní. V danom prípade bol preto rozhodujúci celkový konečný úspech v spore zistený porovnaním petitu a konečného výroku vo veci samej. Odvolací súd sa pritom stotožnil s názorom prvoinštančného, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je nevyhnutné zohľadniť (§ 255 CSP) konečný výsledok, teda úspech vo veci na základe konečného meritórneho rozhodnutia. Úspech jednej strany v odvolacom konaní, v ktorom bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec vrátená prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie totiž nie je rozhodnutím o výsledku sporu a nezakladá žiadne vecné nároky strán. Je len parciálnym procesným rozhodnutím v rámci naďalej prebiehajúceho konania. Pre rozhodnutie

o náhrade trov konania preto nemôže byť rozhodujúci čiastkový len procesný úspech jednej strany, ktorej odvolaniu bolo vyhovené spôsobom, že prvoinštančné rozhodnutie bolo zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ale definitívny výsledok sporu. Nebolo by preto dôvodným, správnym ani spravodlivým, aby v spore menej úspešnému žalovanému, na základe ktorého odvolania boli predchádzajúce rozsudky súdu prvej inštancie zrušené a vec vrátená, priznaná náhrada; trov osobitne za tieto odvolacie konania.

99. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

100. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

101. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

102. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

103. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany (víťaznej) odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

104. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

105. Keďže v danom prípade odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného, v zmysle cit. § 396 ods. 2 CSP odvolací súd musel rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, teda celého súdneho konania.

106. Žalobca si žalobou uplatnil okrem žalovanej istiny 159.630,-Sk (po prepočte 5.298,75 €) aj úrok z omeškania vo výške 6 % ročne - pri faktúre č. 65/2005 zo sumy 113.199,-Sk (3.757,52 €) od 01.11.2005 do zaplatenia, čo zo sumy 2.846,78 Eur za obdobie do vyhlásenia druhoinsťančného rozsudku t.j. do 30.6.2020 predstavuje 2.505,95 Eur, zo sumy 664,71,Eur za obdobie do právoplatnosti tejto časti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 6C 346/2008-508 zo dňa 13.4.2017 t.j. do 6.5.2017 predstavuje 459,36 Eur a zo sumy 246,03 Eur za obdobie do právoplatnosti tejto časti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 6C 346/2008-609 zo dňa 21.11.2018 t.j. do 14.12.2018 predstavuje 193,76 Eur; pri faktúre č.

66/2005 zo sumy 17.439,-Sk (578,87 €) od 05.11.2005 do zaplataenia čo zo sumy 483,17 Eur za obdobie do vyhlásenia tohto druhoiňšančného rozsudku t.j. do 30.6.2020 predstavuje 425,- Eur a zo sumy 95,70,Eur za obdobie do právoplatnosti tejto časti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 6C 346/2008-508 zo dňa 13.4.2017 t.j. do 6.5.2017 predstavuje 66,07 Eur; a pri faktúre č. 73/2005 zo sumy 28.992,- Sk (962,36 €) od 01.12.2005 do zaplataenia, čo zo sumy 701,85 Eur za obdobie do vyhlásenia tohto druhoiňšančného rozsudku t.j. do 30.6.2020 predstavuje 614,36 Eur, zo sumy 154,29 Eur za obdobie do právoplatnosti tejto časti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 6C 346/2008-508 zo dňa 13.4.2017 t.j. do 6.5.2017 predstavuje 105,86 Eur a zo sumy 106,22 Eur za obdobie do právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 6C 346/2008-609 zo dňa 21.11.2018 v tejto časti t.j. do 14.12.2018 predstavuje 83,13 Eur (úroky spolu 4.453,49 Eur); t.j. uplatnil celkom žalovanú sumu 9.752,24 Eur (5.298,75 Eur + 4.453,49 Eur).

107. Vychádzajúc z tohto rozsudku odvolacieho súdu bola žalobcovi napokon priznaná istina 2.265,44 Eur s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne pri faktúre č 65/2005 zo sumy 1.386,64 Eur od 01.11.2005 do zaplataenia, čo po vyčíslení ku dňu vyhlásenia rozsudku (k 30.6.2020) predstavuje úrok z omeškania 1.220,62 Eur, pri faktúre č 66/2005 zo sumy 297,28 Eur od 05.11.2005 do zaplataenia, čo po vyčíslení k 30.6.2020 predstavuje úrok z omeškania 261,49 Eur a pri faktúre č 73/2005 zo sumy 581,52 Eur od 01.12.2005 do zaplataenia, čo po vyčíslení k 30.6.2020 predstavuje úrok z omeškania 509,03 Eur, úrok z omeškania spolu 1.991,14 Eur (1.220,62 Eur + 261,49 Eur + 509,39 Eur); celkom bola priznaná suma 4.256,58 Eur (2.265,44 Eur + 1.991,14 Eur), čo predstavuje úspech žalobcu.

108. Neúspech žalobcu bol v zamietnutom rozsahu 5.495,66 Eur (istiny 3.033,31 Eur a úrokov 2.462,35 Eur), čo zároveň predstavuje úspech žalovaného. Úspech žalovaného a zároveň neúspech žalobcu v percentuálnom vyjadrení predstavuje 56,35 %, neúspech žalovaného a úspech žalobcu 43,65 %. Čistý pomerný úspech žalovaného je 12,70 % (56,35 % - 43,65 %). Úspešnejšej strane vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

109. V predmetnom spore na základe jeho konečného výsledku bol napokon úspešnejší žalovaný a preto podľa citovaných ustanovení žalovanému vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania voči menej úspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odôvodňujúcu výnimočne nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania (prvoinštannčného i odvolacích) voči žalobcovi v rozsahu 12,70 %. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

110. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).